Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριθὲν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμωτάτων εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 40. Ἑξάμηνος δρ. 22. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ ΕΤΟΣ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 33, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος | Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰουνίου 1924 | Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 30

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[*Μυθιστόρημα τοῦ Δοχαγοῦ* DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

—Πῶς κάνουν λοιπόν;

—Νά, τοὺς μοιράζουν τὸ κρέας καὶ καθένας εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τὸ ψήσῃ μόνος του. Δὲν τὰ καταφέρνουν ὅμως κι' ἔτσι πολεμᾶν νὰ χορτάσουν μόνο μὲ τὴ γαλέττα.

—Καὶ γιατὶ δὲν κάνουν μαρμίτα σὰν καὶ μᾶς; ρώτησ' ἕνας ἱππέας.

—Φαίνεται πὼς δὲν τοὺς ἔρχετσι σωστὸ νὰ κάνουν τὸ μάγειρα.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, οἱ Ἄγγλοι, ξένοι πρὸς τὴ συζήτηση, ἔτρωγαν μὲ βουλιμία τὸ βραστὸ ποὺ ὁ μάγειρας τοὺς εἶχε ξεχωρίσει ἀπ' τὸ συσσίτιο. Ὕστερα καταβρόχθισαν τὸ ρύζι καὶ τὰ ξερᾶ φασόλια ποὖχε βάλει ὁ μάγειρας γιὰ γαρνιτούρα, κατέβασαν μονορρούφι τὸν μυρωδάτο καφὲ ποὺ τοὺς προσφέραν σὲ τενεκεδένιο φλυτζάνι καὶ τέλος, βλέποντας πὼς δὲν τοὺς ἔδιναν τίποτ' ἄλλο, σηκώθηκαν νὰ φύγουν.

—Ἐγκώ, εἶπε ὁ λογχοφόρος προχωρῶντας πρὸς τὸ δεκανέα Δελισύ, ἐγκώ Ἐντουάρνο Μπράουν... Σύνταγμα Λόρντο Κάρτιγκαν.

—Ἐγκώ, εἶπε ὁ ἄλλος, Τζὼν Χίκς . . . Σύνταγμα Κάμπελ.

Ὕστερ' ἀπ' τὴν παρουσίαση αὐτή, ὁ Δελισὺ θεώρησε καθῆκόν του νὰ παρουσιάσῃ καὶ τὸ Μπερτινὺ καὶ τὸ Μπροκάρ.

Εὐθὺς ὕστερ' ἀπ' αὐτό, οἱ τυπικώτατοι Ἐγγλέζοι γύρισαν τὴ ράχη καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ λόχο τους. Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμή, τὸ παράγγελμα «ἱππεύσατε» τοῦ ὁπολοχαγοῦ Βωτραλν ἔκοψε στὴ μέση τ' ἀστεῖα καὶ τὰ εὐφυολογήματα ποὺ εἶχαν ἀρχίσει εἰς βάρος τῶν Ἄγγλων.

Ἡ ὥρα ἦταν πέντε.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων, στὸ πολεμικὸ συμβούλιο τῆς προτεραίας, ἔλαβαν τὴν ἀπόφαση νὰ ξεκινήσουν οἱ φάλαγγες τῆς ἐπιθέσεως στὶς ἑπτάμισι. Μὰ τὸ σῶμα τοῦ Μποσκὲ ἀποφασίστηκε νὰ προπορευθῇ, ξεκινῶντας δυὸ ὧρες νωρίτερα.

Ὥστε ἡ ἴλη τοῦ Καρδινιὰκ θὰ ἦταν ἡ πρωτοπορεία τῆς πρωτοπορείας. Γιαὐτὸ ἔπρεπε νὰ ξεκινήσῃ μισὴ ὥρα τοὐλάχιστο πρὶν ἀπ' τὸ σῶμα τοῦ Μποσκέ.

Ἡ ἴλη ἦταν στὸ πόδι. Δὲ χρειαζόταν παρὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ διοικητοῦ της γιὰ νὰ ξεκινήσουν. Μὰ αἴφνης φθάνει ὁ Καρδινιὰκ καταφουρκισμένος.

—Οἱ Ἐγγλέζοι ἀκόμη δὲν ἔλυσαν τ' ἀντίσκηνά τους! εἶπε. Οἱ μισοὶ ροχαλίζουν τοῦ καλοῦ καιροῦ! Θὰ μᾶς πάρῃ ἥλιος καὶ δὲ θἄχουμε ξεκινήσει ἀκόμη!

—Στὶς ἑφτά, ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ Ἐπιτελείου βρῆκε τὸ στρατηγὸ Μποσκὲ καὶ ἀπὸ μέρος τοῦ Στρατάρχη Σαίντ-Ἀρνὼ τοῦδωσε διαταγὴ νὰ μὴν ξεκινήσῃ, ὅσο νὰ ἑτοιμαστοῦν κι' οἱ Ἄγγλοι.

Στὶς ἐννιά, δὲν εἶχε ἔρθει ἀκόμη διαταγὴ νὰ ξεκινήσουν. Ὁ στρατηγὸς Μποσκὲ διέταξε νὰ ἑτοιμάσουν καφὲ γιὰ τοὺς ἄνδρες.

Ἡ ἀργοπορία αὐτὴ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνη, γιατὶ ἡ ὁμίχλη ποὺ θὰ ἔκρυβε τὴν προέλαση, ἄρχιζε σιγὰ σιγὰ νὰ διαλύεται.

Στὶς δέκα, γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀνυπομονησία τοῦ στρατοῦ, ὁ Μποσκὲ διέταξε νὰ ἑτοιμάσουν δεύτερο καφέ.

Στὶς ἕντεκα, ἡ ἀνυπομονησία ἦταν γενικὴ κι' ὅλοι οἱ στρατιῶτες ἄρχισαν νὰ κακολογοῦνε πολὺ ζωηρὰ τοὺς περίεργους αὐτοὺς συμμάχους ποὺ, μπροστὰ στὸ φαΐ καὶ στὸν ὕπνο τους, δὲν λογάριαζαν τίποτα κι' ἔτσι κινδύνευε ν' ἀποτύχῃ ἡ ἐπίθεση.

Τώρα, σὲ ἀπόσταση τεσσάρων χιλιομέτρων, φαινόνταν σὰ σκοῦρες γραμμὲς οἱ Ρωσσικὲς φάλαγγες ποὺ σκέπαζαν τὶς κορυφογραμμές. Κι' οἱ Ρῶσσοι, ἀπ' τὶς θέσεις τους, εὔκολα θὰ μποροῦσαν νὰ διακρίνουν τὴ Γαλλικὴ παράταξη ποὺ ἕτοιμη γιὰ τὴν ἐπίθεση,

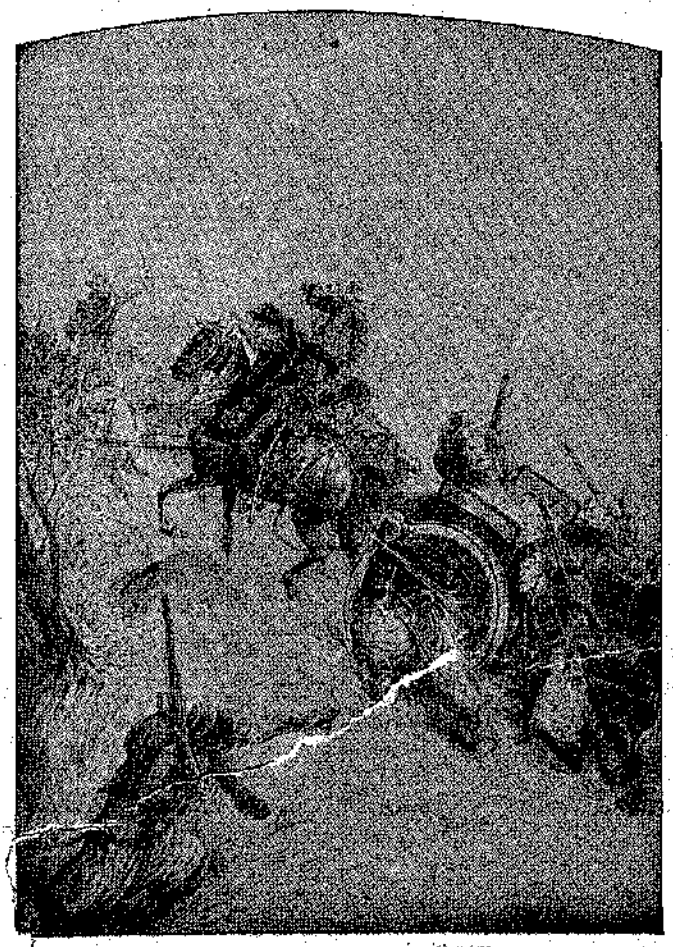

«Οἱ ζουάβοι ἔσπρωξαν, κόψησαν τὶς ρέδες . . .» (Σελ. 284, γ'.)

εἶχε σχῆμα ἑνὸς ἀπέραντου ρόμβου.

Μερικοὶ ἀξιωματικοὶ εἶπαν στοὺς ἀρχηγούς τους τὴ γνώμη τους, ὅτι ὅταν θέλει κανεὶς νὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα, δὲν ἀρχίζει τὴ μάχη μέσ' στὸ μεσημέρι, γιατὶ ὑπάρχει φόβος νὰ νυχτώσῃ πρὶν ἡ μάχη πάρῃ τέλος.

Κι' ὅμως οἱ Ἄγγλοι ἀποτελοῦσαν τὸ ἀριστερὸ τῆς παρατάξεως καὶ χωρὶς αὐτοὺς δὲ μποροῦσαν νὰ δώσουν μάχη.

Στὶς ἑντεκάμισι, ὁ στρατάρχης Σαὶν-Ἀρνώ, ἀνυπόμονος, νευριασμένος καὶ χτυπημένος κιόλας ἀπ' τὴν ἀρρώστεια ποὺ σὲ λίγες μέρες τὸν ὁδήγησε στὸν τάφο, βρέθηκε ἀνάμεσα στοὺς ζουάβους τοῦ συνταγματάρχη Κλέρ, ποὺ βάδιζαν ἐπικεφαλῆς τῆς φάλαγγας τοῦ Μποσκέ.

—Βαρεθήκατε νὰ προσμένετε, παιδιά μου ; τοὺς εἶπε.

—Μουδιάσαμε, στρατηγέ μου.

—Πάρτ' ἕναν καφὲ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα σας.

—Πήραμε δυὸ ὧς τὴν ὥρα, τοῦ ἀπάντησαν.

—Δυό ;

—Ναί, καὶ μὲ τὸν πρωϊνὸ τρεῖς.

—Λοιπόν, ἐγὼ σᾶς ὑπόσχομαι καὶ τέταρταν ἐκεῖ-πάνω !

Τὴ φράση αὐτὴ τοῦ στρατηγοῦ τὴν ταίριασαν οἱ ζουάβοι μὲ τὸ ρυθμὸ τοῦ σαλπίσματος τῆς ἐπιθέσεως κι' ἔτσι ἔγινε ἕνα στρατιωτικὸ «ρεφραίν» πολὺ γνωστὸ στοὺς Γάλλους στρατιῶτες.

* * *

Τέλος, κατὰ τὸ μεσημέρι, οἱ Ἄγγλοι ἔλυσαν τάντίσκηνά τους, ἔζεψαν τὰ κανόνια τους καὶ ξεκίνησαν σιγὰ-σιγὰ καὶ προσεχτικά.

Παρευθὺς οἱ ζουάβοι πῆραν τὰ ὅπλα τους ποὺ τὰ εἶχαν ἀκουμπήσει σὲ πυραμίδες κι' οἱ Ἀφρικανοὶ ἱππεῖς ἀνορθώθηκαν πάνω στὴ σέλλα τους.

Ἕνα ἠλεκτρικὸ ρεῦμα περνοῦσε ὅλες τὶς Γαλλικὲς μεραρχίες. Μὰ ὁ Ἐρρίκος Καρδινιὰκ εἶχε μιὰν ἀνέλπιστη ἀπογοήτευση : Τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ ἀρχιστράτηγος τοῦ ζήτησε τοὺς μισοὺς ἄνδρες του γιὰ συνοδεία τοῦ Στρατηγείου.

Ὁ φίλος μας κράτησε μαζί του τοὺς οὐλαμοὺς τῶν ὑπολοχαγῶν Βωτραὶν καὶ Σωτερὸτ κι' ἔστειλε τοὺς δυὸ ἄλλους στὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ Ἀρχιστρατήγου.

Τοποθέτησε τὸν ἕναν οὐλαμὸ γιὰ ἐμπροσθοφυλακὴ καὶ ξεκίνησε. Ἔφθασε σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸν ποταμὸ Ἄλμα καί, πρὸς μεγάλη του ἔκπληξη, δὲ συνάντησε πουθενὰ ἐχθρό.

Πῶς οἱ Ρῶσσοι εἶχαν ἀφήσει ἀνυπεράσπιστη αὐτὴ τὴν πλευρὰ τοῦ στρατοῦ τους ;

Αὐτὸ μποροῦσε νὰ ἐξηγηθῇ κατὰ δυὸ τρόπους.

Πρῶτα-πρῶτα τὸ δεξιὸ τῆς Γαλλικῆς παρατάξεως προστατευόταν ἀπὸ τὰ κανόνια τῶν πολεμικῶν ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ σαρώσουν τοὺς Ρώσσους ἀπ' αὐτὲς τὶς θέσεις. Ὕστερα, οἱ ἀπότομες κατωφέρειες τῆς ἄλλης ὄχθης τοῦ ποταμοῦ φαινόνταν ἀδιάβατες.

Στὴν ἀριστερὴν ὄχθη τοῦ Ἄλμα ὑψωνόταν ἀληθινὸ τεῖχος, ποὺ τὸ στολίζαν ἐδῶ καὶ κεῖ ὡραῖα δεντράκια.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Δελισὺ ἔφθασαν πρῶτοι ἀπὸ τοὺς ἀνιχνευτὲς στὸ ποτάμι. Ὁ πρῶτος μάλιστα σπηρούνισε τ' ἄλογό του καὶ μπῆκε θαρραλέα στὸ νερό.

Μὰ δὲν εἶχε καλὰ διαλέξει τὸ μέρος, γιατὶ σὲ λίγα βήματα τ' ἄλογό του βυθίσθηκε ὡς τὴν κοιλιά, ἔχασε τὴν ἰσορροπία καὶ θὰ πνιγόταν, ἂν ὁ καβαλλάρης δὲν πρόφθαινε νὰ πηδήσῃ σέλτα στὸ νερό. Ὁ Δελισὺ ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ βοήθησε τὸ φίλο του νὰ βγῇ ἀπ' τὸ νερό, μαζὶ μὲ τ' ἄλογό του.

—Τί ἄμυαλα παιδιά ! φώναξε ὁ Βωτραὶν μόλις τοὺς εἶδε. Δὲν μπαίνουν στὸ ποτάμι πρὶν τὸ μετρήσουν. Κοιτᾶτε τοὺς ζουάβους ποὺ ἔχουν τὸ μυαλό τους !

Λίγο πιὸ πέρα, οἱ ζουάβοι προσπαθοῦσαν νὰ ἐξακριβώσουν τὸ βάθος τοῦ νεροῦ, μὲ κλάδους ἀπὸ ἰτιές. Μερικοὶ ἄφιναν τὸ σάκκο τους καὶ τὰ φυσίγγιά τους στὴν ὄχθη καί, κρατῶντες τ' ὅπλο μὲ τόνα χέρι πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τους, ἔφθαναν κολυμπῶντας ὧς τὴ μέση τοῦ ρεύματος καὶ κεῖ πατοῦσαν, δείχνωντας ἔτσι στοὺς ἄλλους τὶ διεύθυνση ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσουν.

Σὲ λίγα λεπτά, οἱ πρῶτοι ἀπ' τοὺς γενναίους αὐτοὺς πατοῦσαν στὴν ἄλλη ὄχθη. Ὕστερα, ἀφοῦ βρέθηκ' ἕνα πέρασμα, λόχοι, τάγματα ἄρχισαν νὰ περνοῦν.

Ὁ οὐλαμὸς τοῦ Βωτραὶν βρισκόταν κιόλας στὰ πόδια τῆς πλαγιᾶς. Τώρα δὲν ἔμοιαζε πιὰ σὰν τοῖχος, ἀλλὰ πάλι ἦταν ἀδιάβατη στὸ μέρος ὅπου εἶχαν βγῆ οἱ ἱππεῖς.

—Ἔμπρός, παιδιά, εἶπε ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός. Μὴν ἀφήσετε τοὺς πεζοὺς νὰ μᾶς προλάβουν. Ὅπου σκαρφαλώνει κατσίκι, σκαρφαλώνει καὶ τ' Ἀφρικανικὸ ἱππικό !

Οἱ ἱππεῖς σκορπίστηκαν, γιὰ νὰ βροῦνε πέρασμα.

Μὰ οἱ ζουάβοι, ψάχνοντας στὶς καλαμιὲς καὶ στοὺς θάμνους, τὸ εἶχαν κιόλας βρεῖ.

Ἦταν ἕνα ἀπότομο μονοπάτι, χαραγμένο ἀπ' τὶς ρόδες τῶν ἁρμάτων τῶν Τατάρων χωρικῶν. Σὲ μιὰ στιγμὴ γέμισε ἀπὸ κόκκινες κυλότες.

—Ἀπὸ δῶ ! ἀκούστηκαν φωνές. Χωροῦν καὶ τὰ κανόνια ! Ἐμεῖς θὰ τ' ἀνεβάσουμε !..

Τὸ πυροβολικὸ τῆς μεραρχίας Μποσκὲ εἶχε φτάσει στὸ ποτάμι. Μὰ ὁ διοικητής του δίσταζε νὰ τὸ περάσῃ, γιατὶ δὲν ἤξερε ἂν θἄβρισκε πέρασμα νὰ φτάσῃ στ' ὀροπέδιο.

Ὡστόσο μερικοὶ ἀκροβολιστὲς τοῦ 2ου τῶν ζουάβων φάνηκαν στὴν κορφὴ τῶν βράχων.

Ὁ πρίγκηψ Μεντσικὼφ θεωροῦσε τὴν ἀνάβαση ἀκατόρθωτη, γιαὐτὸ δὲν εἶχε τοποθετήσει στὸ μέρος αὐτὸ παρὰ μόνον ἕνα τάγμα. Οἱ ἄνδρες τοῦ τάγματος αὐτοῦ τἄχασαν, ὅταν οἱ ζουάβοι τοῦ συνταγματάρχη Βούρβαχη ἀνοιξαν δυνατὸ τουφεκίδι ἀπάνω τους.

Ὁ στρατηγὸς Μποσκὲ ἔφθασε κι' αὐτὸς στὴν ὄχθη τοῦ Ἄλμα.

Ὁ ταγματάρχης Καρδινιάκ, ποὺ βρισκόταν στὴν ἀντίθετη ὄχθη, ἔσπρωξε τ' ἄλογό του μέσα στὸ νερὸ καὶ βρέθηκε δίπλα στὸ στρατηγό.

—Ἀληθινά, περνοῦν τὰ κανόνια, ταγματάρχα ;

—Περνοῦν, στρατηγέ μου.

—Ποῦ εἶν' οἱ ἵππεῖς σας ;

—Ἐκεῖ–πάνω, στρατηγέ μου.

—Θὰ διατάξω νὰ περάσῃ τὸ πυροβολικό. Ἐκεῖ πάνω ποὺ θὰ συναντηθῆτε, θὰ τοῦ χρησιμεύσετε γιὰ στήριγμα.

—Ταγματάρχα Μπαρράλ, εἶπε γυρίζοντας στὸν διοικητὴ τοῦ πυροβολικοῦ, περᾶστε πρῶτα ἕνα κανόνι. Ἂν μπορέσῃ ν' ἀνεβῇ, τἄλλα θ' ἀκολουθήσουν.

Οἱ πυροβολιτὲς κατέβηκαν ἀπ' τὶς θέσεις τους καὶ τὸ κανόνι πέρασε τὸ ποτάμι. Ὕστερα ἄρχισε ἡ ἀνάβαση, ἀνάμεσα ἀπὸ πέτρες καὶ ἄγριους θάμνους.

Μὰ ὅταν προχώρησαν ὧς ἑκατὸ μέτρα, τὸ βάρος τῶν κανονιῶν τραβοῦσε πίσω τ' ἄλογα. Τότε οἱ ζουάβοι ἀντικατέστησαν αὐτοὶ τ' ἄλογα, ἔσπρωξαν μὲ τοὺς ὤμους, κύλησαν τὶς ρόδες καὶ μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες ἀνέβασαν τὸ κανόνι ὧς τ' ὀροπέδιο.

Ἀμέσως ἔλυσαν τ' ἄλογα κι' ἔστησαν τὸ κανόνι, διευθύνοντας τὸ στόμιό του πάνω στὶς Ρωσσικὲς γραμμές. Κι' ὅταν οἱ Ρῶσσοι ἄκουσαν τὴν πρώτη κανονιὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, ὡρισμένως δὲ θὰ πίστεψαν τ' αὐτιά τους.

Στὸ μεταξὺ αὐτό, οἱ καραμπίνες τῶν ζουάβων ἀκροβολιστῶν ἔκαναν καλὰ τὴ δουλειά τους, σκορπίζοντας τὴ σύγχυση στὶς Ρωσσικὲς τάξεις.

Θριαμβευτικὲς ζητωκραυγὲς ὑποδέχθηκαν τὸ πρῶτο κανόνι ποὺ φάνηκε στὸ ὀροπέδιο καὶ ἀμέσως καὶ τ' ἄλλο πυροβολικὸ ἀκολούθησε τὸν ἴδιο δρόμο. Σὲ λίγο δώδεκα κανόνια ἀντηχοῦσαν βροντερὰ ἀπὸ κεῖ-πάνω.

Ὅταν ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ στρατηγοῦ Κυριακώφ, ποὺ διοικοῦσε τὸ ἀριστερὸ τῆς Ρωσσικῆς παρατάξεως, εἰδοποίησε τὸν ἀρχηγό του ὅτι οἱ Γάλλοι εἶχαν

φανῆ σ' αὐτὸ τὸ ὕψωμα, ὁ Κυριακὼφ ἐγέλασε :

—Ἀπὸ κεῖ δὲν ἀνεβαίνουν παρὰ μόνο τὰ τσακάλια ! εἶπε.

Ὅταν ὅμως εἶδε τὸ τάγμα, ποὺ εἶχε τοποθετήσει στὴν κορφὴ τῆς πλαγιᾶς, νὰ γυρίζῃ δεκατισμένο, ἀναγκάσθηκε νὰ πιστέψῃ τὴν εἴδηση ποὺ τοῦφερε ὁ ὑπασπιστής του.

Ζήτησ' εὐθὺς ἐπικουρίες ἀπ' τὸν πρίγκιπα Μεντσικὼφ καὶ σὲ λίγο οἱ πυκνὲς μάζες τῶν Ρώσσων βάδιζαν κατὰ τοῦ τμήματος τοῦ Μποσκέ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΘΗ ΑΠΟ ΤΟΝ "ΣΤΕΦΑΝΟΝ,,

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΣΟΦΙΛΛΟΥ

(496—405 π. Χ.)

Ὁ Σοφοκλῆς εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν Ἀθηναῖος ποιητής. Εὐγενής, εὔμορφος, λάτρης τῶν Ἀθηνῶν, ἦτο σχεδὸν πάντοτε δημοφιλέστατος. Ἀνεδείχθη στρατηγός, Ἑλληνοτσμίας καὶ πρόβουλος τῆς πόλεως, καὶ ποτὲ δὲν ἐζήτησε τιμὰς μεταξὺ ξένων. Κατὰ τὰ γηρατεῖα του (ἔζησεν 90 ἔτη) διηγοῦνται ὅτι εἶχε δίκην μὲ τὸν υἱόν του Ἰοφῶντα, ζητοῦντα νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν διαχείρισιν τῆς μεγάλης του περιουσίας. Τότε, κατὰ τὸν θρῦλον, ὁ ποιητὴς περιωρίσθη ν' ἀναγνώσῃ πρὸς τοὺς δικαστὰς τὸ κάτωθι στάσιμον τῆς ὑστάτης του τραγῳδίας, τοῦ *Οἰδίποδος τοῦ ἐπὶ Κολωνῷ.*

Εἶν' ἐγκώμιον τῶν Ἀθηνῶν· καὶ πρῶτον μὲν ὑμνεῖ τὴν φύσιν τοῦ δήμου τοῦ ποιητοῦ, τοῦ Ἱππίου Κολωνοῦ, (τὸν ὁποῖον σήμερον ὁσχημίζει ὁ τροχιόδρομος καὶ δύο τάφοι) κατοπιν τοῦ Κηφισσοῦ, τοῦ ἐλαιῶνος, καὶ λήγει εἰς ἔπαινον τοῦ ἱππικοῦ καὶ ναυτικοῦ τῆς πόλεως. Τὸ ὅλον ἔχει τόνον γλυκύτατα μελαγχολικόν, ὡς νὰ ἐμάνευεν ὁ ποιητὴς τὴν ἦτταν τῶν Ἀθηνῶν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ

(στ. 668—720)

Ὁ Χορὸς λέγει πρὸς τὸν Οἰδίποδα :

Τῆς ἱπποτρόφου, ξένε, γῆς
στὰ πι' ὄμορφα ἦρθες μέρη,
στὸν ἄσπρο Κολωνό,
ποὺχει τἀηδόνι τὸ γλυκὺ
στὴν χλωρασιὰ λημέρι
καὶ μύρεται αὐγινό·
στὸν βαθυπράσινο κισσὸ
'ς ἀνέμβατη τἀηδόνι
τρυπώνει φυλλωσιά,
ἀνήλιαγη κι' ἀνάνεμη,
ποῦ ὁ Βάκχος ξεφαντώνει
μὲ Νύμφες στὴν δροσιά !

Τὴν εὐωδιά του ὁ νάρκισσος
μ' οὐράνια στάλα χύνει
καὶ θάλλει μὲ χρυσὸ
λουλούδι ὁ κρόκος κι' ἄγρυπνη
καμμὰ δὲν παύει κρήνη
ποῦ ῥέει στὸν Κηφισό !
Μὰ στὰ χωράφια πιλαλεῖ
τρεχάτος νύκτα–μέρα
μ' ἀστέρευτο νερό.
Ἡ Ἀφροδίτη δὲν μισᾷ
κ' οἱ Μοῦσες ἐδῶ πέρα
νὰ στήνουν τὸν χορό.

Καὶ κάτι ποῦ δὲν ἄκουσα νἄχῃ ἡ Ἀ-
[σία γῆ
κ' ἡ Δωρικὴ τοῦ Πέλοπος νᾶχῃ σὰν
[τοῦτο νῆσος,
αὐτόβλαστο ἀκατάλυτο φυτό,
τῶν ἐντιμάχων φόβημα καὶ μῖσος,
ἀνθίζει στὴ γῆ τούτη ἀγαπητό·
τῆς παιδοτρόφου τῆς γλαυκῆς τὸ φύλλο
[τῆς ἐλιᾶς,
ποῦ χέρι γέρου κανενὸς ἢ νιοῦ δὲν τὸ
[πειράζει,
γιατὶ τὸ βλέπει ὁ ἄγρυπνος τοῦ Διὸς
Μορίου κύκλος, τὸ κοιτάζει
ὁ θεῖος τῆς Παλλάδος ὀφθαλμός !

Ἔχω κ' ἔν' ἄλλο παίνεμα τῆς χώρας
[μου νὰ πῶ,
καύχημα πρώτισο τῆς γῆς, θεοῦ με-
[γάλου δόση·
στάλογα καὶ στὴν θάλασσα κρατεῖ !
Ὦ γυιὲ τοῦ Κρόνου, ποὔχεις θεμελιώσει
τῶν Ἀθηνῶν τὴν περηφάνεια αὐτή,
σύ, Ποσειδῶν, ὅ,τι βαστᾷ τἀλόγου τὴν
[ὁρμὴ
στοὺς δρόμους τούτους ἔδειξες ἐσύ, τὸ
[χαλινάρι·
σὺ στὸν γιαλὸ κουπὶ τὸ δυνατό,
ποῦ νὰ προφθάνῃ ἔχει τὴν χάρη
τὰ πόδια τῶν Νηρηΐδων τὰ ἑκατό !

ΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΡΔΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

ΙΕ'.

Θαλασσινοὶ καρποὶ

Ξέχασα νὰ σᾶς πῶ τὴν ἄλλη φορά,—διηγεῖται πάντα ὁ βαρῶνος Μυγχάουζεν,—πὼς πολλὰ καὶ διάφορα συνέβηκαν τοῦ πατέρα μου, τότε ποὺ πέρασε τόση θάλασσα, καβάλλα στὴ ῥάχη τῆς πελώριας ἐκείνης Ἱπποκάμπης. Καὶ σήμερα θὰ σᾶς διηγηθῶ μερικά, ποὺ ἀξίζει νὰ μείνουν στὴν Ἱστορία, ἔτσι ὅπως τἄκουσα κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ στόμα του :

«Ὅταν ἔφθασα,—μιλᾶ τώρα ὁ πατέρας μου,—στὴν πόλη ἐκείνη τῆς Ἑλλανδίας,—ἤμουν λαχανιασμένος κι' ἀνάσαινα μὲ μεγάλη δυσκολία. Ἀνησύχησαν οἱ κάτοικοι καὶ μὲ ρώτησαν τὴν αἰτία. Τοὺς ἀποκρίθηκα πὼς γιὰ νὰ φθάσω ἀπὸ τὸ Χάρβικ στὴν πόλη τους, ὑποχρεώθηκα νὰ ταξιδέψω βυθισμένος στὸ νερό, γιατὶ τὸ ζῶο ποὺ καβαλλίκευα, δὲν ἤξερε νὰ κολυμπᾷ.

«Πραγματικῶς, τὸ σχῆμα, ἡ κατασκευὴ τοῦ σώματος τῆς Ἱπποκάμπης, δὲν τῆς ἐπιτρέπουν νὰ κολυμπᾷ ἢ νὰ πλέῃ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Κι' ἡ δική μου Ἱπποκάμπη ἔτρεχε μὲ μιὰ μεγάλη, ἀφάνταση γρηγοράδα κάτω στὴν ἄμμο τοῦ βυθοῦ, διώχνοντας μπροστά της ἑκατομμύρια ψάρια, ποὺ τὰ περισσότερα ἦταν ὁλωσδιόλου διαφορετικὰ ἀπ' ὅσα εἶχα ἰδῆ ὧς τότε.

«Παραδείγματος χάρη, μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ παράξενα ψάρια τοῦ βυθοῦ, εἶχαν

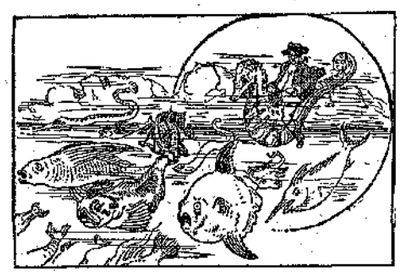

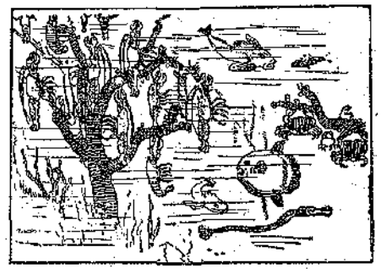

τὸ κεφάλι τους στὴν ἄκρη τῆς οὐρᾶς τους ! Πέρασα κι' ἀπὸ μιὰ τεράστια βουνοσειρά, ποὺ ἐπολλὰ μέρη τὰ βραχώδη βουνά της εἶχαν τὸ ὕψος τῶν Ἄλπεων. Καὶ τὰ πλευρὰ τῶν βουνῶν αὐτῶν ἦταν σκεπασμένα μὲ πολλὰ καὶ διάφορα πανύψηλα δέντρα, ὡραιότατα καὶ φορτωμένα καρπούς.

«Ἀλλὰ τί καρπούς ; Θαλασσινούς, ἐννοεῖται: ἀστακούς, γαρίδες, μύδια, στρείδια, χτένια, καβούρια, ἀχινοὺς κτλ. Μὰ τί μεγάλα ὅλα ! Ἕνα μόνο ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα, θὰ γέμιζε ἕνα κάρρο· καὶ δυὸ ἀπὸ τὰ μικρότερα, μὲ δυσκολία θὰ μποροῦσε νὰ τὰ σηκώσῃ ἕνας ἄνθρωπος ! Γιατὶ οἱ ἀστακοί, τὰ μύδια κι' οἱ γαρίδες ποὺ ξέρουμε, τὰ θαλασσινὰ αὐτὰ ποὺ πιάνουν καὶ πουλοῦν οἱ ψαράδες μας, δὲν εἶναι παρὰ καρποὶ ἄγουροι, ἀγίνωτοι, ποὺ πέφτουν ἀπὸ τὰ δέντρα μὲ τὴ θαλασσοταραχὴ καί, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς θάλασσας, ἀνεβαίνουν σιγά-σιγὰ καὶ κολλοῦν στἀκροθαλάσσια. Νά, ἔτσι, ὅπως ἕνας ἀέρας δυνατὸς ῥίχνει καμμιὰ φορὰ ἀπὸ τὸ δέντρο, μικροὺς κι' ἀγίνωτους, τοὺς καρποὺς τῶν περβολιῶν μας.

«Ὅσοι ὅμως μένουν καὶ μεγαλώνουν στὰ δέντρα τοῦ βυθοῦ, γίνονται πελώριοι, σὰν τοὺς ἀστακοὺς ποὺ κάνει τὸ ἀστακόδεντρο καὶ ποὺ θὰ μιλήσουμε γι' αὐτοὺς παρακάτω...»

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΙ' ΑΛΛΟΙ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τοὺς Λατινικοὺς Ἀναγραμματισμοὺς ποὺ εἴδαμε προχτές, περνοῦμε μ' ἕνα βῆμα,—ἡ ἀπόσταση εἶναι τόσο μικρή, οἱ δυὸ γλῶσσες εἶναι τόσο ὅμοιες! — στοὺς Ἰταλικούς. Νὰ κι' ἕνας ἄλλος μισογύνης ποὺ ἀπὸ τὴ λέξη *donna* (***γυναίκα***) ἔβγαλε τὴ λέξη *danno* (***ζημία***). Ἕνας αὐλοκόλακας πάλι τοῦ Πάπα Πίου Ζ', ἀπὸ τὸ οἰκογενειακό του ὄνομα *Chiaramonti* ἔκομε τὴ φράση: *Chinati, Roma* (***προσκύνησε, Ρώμη!***) Ὁ περίφημος σατυρικὸς ποιητὴς *Paolo Costa* ἔγεινε ἀπὸ κάποιον ἐχθρό του *poco salato* (***λίγο ἁλατισμένος***, δηλαδὴ λίγο ἐξυπνος.) Καί, γιὰ νὰ τελειώνουμε μὲ τοὺς Ἰταλούς, ὅταν ὁ βασιλιὰς Βίκτωρ Ἐμμανουήλ, ὁ πάππος τοῦ σημερινοῦ, ἐπισκέφθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐλευθερωμένη Βενετία (1866), ἕνας Βενετὸς καθηγητής, ἀπὸ τὰ ὀνόματα *Vittorio-Emanuele* σχημάτισε τὶς δυὸ αὐτὲς φράσεις: *O re, ami tu il Veneto?* (***Ὦ βασιλιά, ἀγαπᾷς τὴ Βενετία;***) καὶ: Mira, il Veneto e tuo! (***Κοίταξε, ἡ Βενετία εἶναι δική σου!***)

Κι' ἐρχόμαστε στοὺς Γάλλους.

Ἂν ἡ Ἱστορία τοῦ Ἀναγραμματισμοῦ ἔχῃ καὶ τὸ Χρυσό της Αἰώνα, αὐτὸς εἶναι βέβαια ὁ ΙΣ' στὴ Γαλλία. Ἀληθινὴ μανία εἶχε πιάσει τότε κεῖ τοὺς ἀνθρώπους μ' αὐτὸ τὸ φιλολογικὸ παιχνίδι. Ἕνας ποιητής, ***Χρυσὸς*** κατὰ σύμπτωση ὀνομαζόμενος, — ὁ Jean Dorat, ἢ Auratus ὅπως γραφόταν λατινικά,—θεωρεῖται ὁ μεγάλος ἀνακαινιστὴς τοῦ Ἀναγραμματισμοῦ. Αὐτός, ἐπὶ Καρόλου Θ' κι' Ἑρρίκου Γ', ἀναγραμμάτισε κολακευτικὰ τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν μεγιστάνων καὶ τῶν αὐλικῶν. Λίγο ἀργότερα, τὸν μιμήθηκε ὁ σοφὸς κριτικὸς Menage, ποὺ γι' αὐτὸν κάποιος του ἀντίπαλος εἶπε: «ἔχει ἀναποδογυρισμένο τὸ νοῦ ὅπως ἀναποδογυρίζει καὶ τὰ ὀνόματα». Ἀναφέρονται ἀκόμα: ὁ Rachet, ἀναγραμματικὸς ποιητής, ποὺ ἔγραψ' ἕνα ποίημα ἀπὸ 1200 στίχους γεμάτους Ἀναγραμματισμούς· ὁ Mairet, ποὺ ἐγκωμίασε μὲ ὁλόκληρο βιβλίο Ἀναγραμματισμῶν τὸν καρδινάλιο Richelieu· ὁ μοναχὸς Λουδοβίκος, ποὺ ἀναγραμμάτισε τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν Βασιλέων, τῶν Παπῶν καὶ τῶν Ἁγίων τοῦ Καλανταρίου· καὶ τέλος κάποιος ἀνώνυμος, ποὺ ὕμνησε τὴν Παναγία μ' ἑκατὸ στίχους, βγαλμένους ὅλους ἀπὸ τὸν ἀγγελικὸ χαιρετισμό: *Ave, Maria, gracia plena, Dominum tecum* (***Χαῖρε, Μαρία, κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.***)

Ὕστερ' ἀπὸ τέτοια μανία κι' ἀπὸ τέτοια τεράστια ἐργασία σοφῶν καὶ ἀσόφων, δὲν εἶναι καθόλου παράξενο ἂν ἐφευρέθηκε τότε καὶ Μηχανὴ γι' Ἀναγραμματισμούς. Ναί· ἦταν ἕνας κύλινδρος μὲ πολλὲς ζῶνες, ποὺ κάθε ζώνη εἶχε ἀπὸ ἕνα ἀλφάβητο, καὶ ποὺ μποροῦσαν ὅλες νὰ περιστρέφωνται, ὥστε νὰ σχηματίζουν λέξεις καὶ φράσεις. Λοιπόν, ἀπ' αὐτὴ τὴ Μηχανή, ποὺ ἐπινοήθηκε γιὰ τὴν εὐκολία τῶν Ἀναγραμματιστῶν, προῆλθαν τὰ κλεῖθρα ἐκεῖνα μὲ τὰ γράμματα (λουκέτα), ποὺ τὰ μεταχειρίζονται ἀκόμα ὡς σήμερα. Τὰ ξέρετε βέβαια: σχηματίζει κανεὶς πρῶτα μιὰ λέξη ἢ μιὰ φράση· ἔπειτα κλειδώνει τὸ λουκέτο κι' ἀνακατεύει τὰ γράμματα· ἔτσι, γιὰ νὰ τὸ ξεκλειδώσῃ κανείς, πρέπει νὰ ξέρῃ ἐκείνη τὴ λέξη ἢ τὴ φράση καὶ νὰ τὴν ξανασχηματίσῃ.

Ἂς ἰδοῦμε τώρα μερικοὺς Ἀναγραμματισμοὺς τοῦ Χρυσοῦ αὐτοῦ Αἰῶνα. Ἡ *Marie Touchet*, μιὰ πολυθέλγητρη κυρία τῆς αὐλῆς Καρόλου τοῦ Θ', ἔγεινε *je charme tout* (***γοητεύω τὰ πάντα***). Ὁ *Frère Jacques Clément*, ὁ καλόγερος ἐκεῖνος ποὺ δολοφόνησε τὸν Ἑρρίκο Γ', χαρακτηρίστηκε θαυμάσια μὲ τὴ φράση *c'est l'Enfer qui m'a créé*: (***ἡ Κόλαση μ' ἐδημιούργησε.***) Ἀπὸ τὸ ἐπώνυμο τοῦ μεγάλου φιλόσοφου Ζὰν-Ζὰκ Ρουσσὼ *Verniettes*, βγῆκε ἡ λίγο κολακευτικὴ φράση *tu te renies* (***ἀπαρνεῖσαι τὸν ἑαυτό σου.***) Καὶ τέλος, πρὶν πέσῃ τὸ ἀερόστατο τοῦ περίφημου ἀεροπόρου *l'abbé Miolan*, τοῦ προφήτεψε αὐτὸ τὸ δυστύχημα ὁ ἀναγραμματισμὸς τοῦ ὀνόματός του: *ballon abîmé* (***ἀερόστατο πεσμένο***)

Ἀλλὰ ὁ πιὸ ἐκπληκτικὸς ἀπὸ τοὺς προφητικοὺς αὐτοὺς ἀναγραμματισμοὺς εἶναι κεῖνος ποὺ προφήτεψε τὸ τέλος κάποιου *André Pujom*. Ἀπὸ τὸνομά του βγῆκε κάποτε ἡ φράση: *pendu à Riom* (***θὰ κρεμαστῇ στὸ Ριόν.***) Πραγματικῶς, ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρό, ὁ ἄνθρωπος πῆγε γιὰ δουλειές του σ' αὐτὴ τὴν πόλη, διαπληκτίστηκε κεῖ μὲ κάποιον, τὸν σκότωσε καὶ... τὸν κρέμασαν! Δὲν εἶναι λιγότερο περίεργη καὶ μιὰ προφητεία σχετικὴ μὲ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση: Ἀπὸ τὶς λέξεις *Revolution Française* βγῆκε ἡ φράση: *un Corse la finira* (***ἕνας Κορσικανὸς θὰ τὴν τελειώσῃ.***) Καὶ ποιός, ἀλήθεια, τελείωσε τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση; ὁ Μέγας Ναπολέων, ποὺ καθὼς ξέρετε ὅλοι, καταγόταν ἀπὸ τὴν Κορσική.

Κι' ἐπειδὴ μιλοῦμε γιὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση, ἂς ἰδοῦμε πῶς ἀφομοίωσε ὁ Ἀναγραμματισμὸς δυὸ ἀπὸ τοὺς περιφημότερους πολιτικούς της καὶ ῥήτορες, τὸν *abbé Mauri* καὶ τὸν *Mirabeau*. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δημοσιεύτηκε αὐτὸ τὸ τετράστιχο:

On pourrait faire le pari
Qu' il sont nés dans la même peau,
Car, retournez *abbé Mauri*,
Vous trouverez *Mirabeau!*

(δηλαδή: ***θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ στοιχηματίσῃ πὼς γεννήθηκαν ἴδιοι γιατὶ ἂν ἀναγραμματίσετε τὸν ἀββὰ Μωρί, θὰ βρῆτε τὸν Μιραμπώ).***

Ἕνας ἀναγραμματισμὸς ἐπίσης ἐπροφήτεψε τὸ μέλλον τῶν Βερσαλλιῶν, ποὺ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ δὲν ἦταν παρὰ ἐντευκτήριο κυνηγῶν: Ἀπὸ τὴ λέξη *Versailles* βγῆκε: *ville seras* (***θὰ γίνῃς πόλη!***) Ἂς προσθέσουμε ὅτι τὸν μεγάλο ποιητὴ τῆς ἐποχῆς, τὸν κλασικὸ σήμερα Pierre de Ronsard, ἐκολάκεψε πολὺ ὁ ἀναγραμματισμὸς τοῦ ὀνόματός του σὲ *Rose de Pindare* (***Ρόδο τοῦ Πινδάρου***) κι' ὅτι πολλοὶ συγγραφεῖς συνήθιζαν νὰ παίρνουν γιὰ ψευδώνυμο ἕναν ἀναγραμματισμὸ τοῦ ὀνόματός των, — ὅπως ὁ περίφημος *François Rabelais* ποὺ ὑπογραφόταν Alcofribas Nasier, — πρᾶγμα ποὺ πολλοὶ καὶ σήμερα τὸ συνηθίζουν.

Ἀπὸ τοὺς σύγχρονους Ἀναγραμματισμούς, τοὺς δικούς μας, θἀναφέρω τὸν γνωστότατο τοῦ Χαριλάου Τρικούπη, πρωθυπουργοῦ ἐπὶ Γεωργίου Α', ποὺ οἱ πολιτικοί του ἀντίπαλοι τὸν ἔλεγαν... ὑποκριτή, ἐπειδὴ ***Τρικούπης***=***Ὑποκριτής***· (περιττὸ νὰ προσθέσω ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ ὑποκριτὴς ἦταν ὁ μεγάλος ἐκεῖνος πολιτικός, κι' ἀκόμα ὅτι ὁ ἀναγραμματισμὸς αὐτὸς δὲν ἔχει τόση ἀξία ἀπὸ τὸ ἐπίθετο μόνο, χωρὶς καὶ τὸ μικρὸ ὄνομα.) Καὶ θὰ τελειώσω μὲ μιὰ παιδική μου ἀνάμνηση: Στὴ Ζάκυνθο τότε ἦταν Δεσπότης ὁ περίφημος Δάτας πού, ὅπως ὅλοι οἱ δυνατοὶ ἄνθρωποι, εἶχε φανατικοὺς φίλους, εἶχε καὶ φανατικοὺς ἐχθρούς. Ἕνα τὸνομά του ἀναγραμματιζόταν κι' ἀπ' αὐτοὺς κι' ἀπὸ κεῖνους. ***Ἄτλας!*** φώναζαν οἱ πρῶτοι.—***Τάλας!*** ἀπαντοῦσαν οἱ δεύτεροι.

Αὐτή, μὲ συντομία, εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ Ἀναγραμματισμοῦ, ποὺ ἔφτασε μιὰ φορὰ σὲ τέτοια ἀκμή, ἀλλὰ ποὺ σήμερα βρίσκεται σὲ παρακμὴ μεγάλη, κρυμμένος μέσα στὸ Αἴνιγμα, σὰν ἕνας ξεθρονισμένος βασιλιάς,—λέει κάποιος ἱστοριογράφος του, — ποὺ κρύβεται σὲ μιὰ πολίχνη. Ἔ, φυσικά! Οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦσαν νὰ διατηρήσουν γιὰ πολὺν καιρὸ αὐτὴ τὴ μανία. Δὲν ἄξιζε τὸν κόπο, δὲν εἶχε κανένα σκοπὸ κι' ἡ κατάχρηση τοῦ παιχνιδιοῦ τοῦ

ἀφαιροῦσε κάθε γοῦστο. Ἄλλως τε οἱ ἄνθρωποι ἀναγνώρισαν γρήγορα πὼς οἱ ἔπαινοι ἢ οἱ κατηγόριες ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ ἀναγραμματισμούς, δὲν εἶχαν καμμιὰ σημασία, ὅπως κι' οἱ προφητεῖες, ποὺ δὲν ἦταν παρ' ἁπλὴ σύμπτωση. Ἔτσι οἱ μόνοι ποὺ ***ἀναποδογυρίζουν*** ἀκόμα λέξεις, — χωρὶς νὰ ἔχουν κι' ***ἀναποδογυρισμένο*** νοῦ, — εἶναι τὰ παιδιά, ποὺ κάνουν ἀθῶες Ἀσκήσεις γιὰ τὴ Διάπλαση...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ὀχτὼ στόματα,—ἕξη παιδιὰ καὶ τὸ ἀντρόγυνο,—περίμεναν ἀπὸ τὸ μεροκάματο τοῦ πατέρα. Κατὰ δυστυχία, ὁ Καρὰς εἶχε κρυολογήσει κι' ἦταν στὸ κρεββάτι. Ἡ καϊμένη ἡ γυναίκα του, ὅσο κι' ἂν ξενόπλενε, δὲν κατόρθωνε νὰ κερδίζῃ ἀρκετὰ γιὰ νὰ τρέφῃ τὸν ἀρρωστο καὶ τὰ παιδιά της.

Ἡ Ἀνθούλα εἶχε βάλει στὸ καλάθι της ἕνα κουνέλι ποὺ τὸ εἶχε ἀναθρέψει ἡ ἴδια, ἕνα μεγάλο ψωμί, ἕξη ζευγάρια κάλτσες καὶ τρία καπελλάκια,—γιατὶ καὶ τὰ τρία παιδιὰ ἦταν ἀγόρια,—καὶ μπῆκε στὸ φτωχόσπιτο τοῦ Καρᾶ.

Ἡ μητέρα δὲν ἦταν ἐκεῖ, οὔτε ἡ μεγαλύτερη κόρη· ὁ πατέρας καθόταν σὲ μιὰ καρέκλα, τυλιγμένος μὲ μιὰ κουρελιασμένη κουβέρτα· τὰ τέσσερα παιδιὰ σερνόνταν χάμω στὸ πάτωμα καὶ τὸ πέμπτο ἦταν στὸ κρεββάτι φασκιωμένο μ' ἕνα κουρέλι ἀπὸ παλιοσέντονο.

—Εἶστε ἄρρωστος, κὺρ Καρά;

—Ναί, κόρη μου. Σκοτώνουμαι ἀπ' τὸ πρωΐ ὥς τὸ βράδυ στὴ δουλειὰ γιὰ νὰ θρέψω τὰ μικρά μου, μὰ νὰ ποὺ δὲν τὸ καταφέρνω. Τώρα σταύρωσα κι' ἐγὼ τὰ χέρια μου.

—Μὴν ἀπελπίζεσαι ἔτσι, κὺρ Καρά. Θὰ γίνῃς πάλι καλά, τὰ μικρά σου θὰ μεγαλώσουν, θὰ δουλεύουν κι' αὐτὰ καὶ θὰ σὲ βοηθοῦν.

—Ὦ, ζῆσε, Μάη μου, νὰ φᾶς τριφύλλι!.. Ἐγὼ ὥς τότε θἄμαι πεθαμένος. Δὲν μπορῶ νὰ δουλεύω πάντα χωρὶς ξεκούρασμα. Καὶ τὰ ζῶα ἀκόμα ἀποσταίνουν καὶ ζητοῦν νὰ ξαποστάσουν.

—Μὰ ἡ μεγάλη σου κόρη ἄρχισε κιόλα νὰ σὲ βοηθᾷ. Ἐγὼ τάχα δὲν βοηθῶ τώρα τὸν πατέρα μου; Ἔτσι κι' ἡ κόρη σου ἄμα μεγκλώσῃ. Νά, κὺρ Καρά, σοῦ ἔφερα ἕνα κουνέλι, νὰ τὸ φᾶς μὲ τὰ παιδάκια σου.

Καὶ γελῶντας, ἡ Ἀνθούλα τοῦβαλε στὰ γόνατα τοῦ πατέρα. Ἔπειτα ἄφησε στὸ τραπέζι τὸ ψωμί, τὶς κάλτσες καὶ τὰ καπελλάκια. Καὶ κοιτάζοντας ὁλόγυρα:

—Θὰ πλύνω τὰ καϊμένα τὰ παιδιά, εἶπε, ἀφοῦ λείπει ἡ μητέρα τους, καὶ θὰ τοὺς δοκιμάσω τὶς κάλτσες στὰ ποδαράκια τους. Ἄφησε με νὰ συγυρίσω λιγάκι τὴν κάμαρά σας, κὺρ Καρά.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, ἡ Ἀνθούλα ἄρχισε νὰ κάνῃ ὅ,τι εἶπε. Πρῶτα περιποιήθηκε τὰ παιδιὰ κι' ἔπειτα σκούπισε τὴν κάμαρα.

Ὅταν τελείωσε τὴν ἐργασία της, τὸ φτωχόσπιτο δὲν ἦταν πιὰ τὸ ἴδιο. Ὅλα τὰ πράγματα ἦταν στὴ θέση τους καὶ τὰ παιδιά, καθαρά, ὁμορφα, χαρούμενα, ἔτρωγαν μὲ πολλὴ ὄρεξη ἀπὸ ἕνα κομμάτι ψωμὶ ποὺ τοὺς εἶχε δώσει.

Γι' αὐτό, ὅταν θέλησε νὰ φύγῃ, τὰ παιδιὰ δὲν τὴν ἄφιναν, τὴν τραβοῦσαν ἀπὸ τὴ φούστα καὶ τῆς φώναζαν:

—Κάθησ' ἐδῶ! μὴ φεύγῃς!..

Ὁ Καρὰς ἦταν πολὺ συγκινημένος ποὺ ἔβλεπε ἕνα τόσο μικρὸ κορίτσι νὰ φέρνεται σὰ μεγάλη γυναῖκα προκομμένη καὶ καλόκαρδη.

Γυρίζοντας στὸ σπιτάκι της, ἡ Ἀνθούλα συλλογιζόταν:

—Γι' αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι θέλουν νὰ εἶναι πλούσιοι, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ δίνουν στοὺς φτωχοὺς καὶ νἆναι εὐτυχισμένοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.
Πικρὸς ἀποχωρισμός

Ἕνα βράδυ τοῦ Φλεβάρη, κατὰ τὶς πέντε, φυσοῦσε δυνατά. Τὰ παραθυρόφυλλα ἔτριζαν καὶ τὰ ψηλὰ δέντρα ἐλύγιζαν καὶ στέναζαν σὰ νὰ πονοῦσαν.

Ἡ Ἀνθούλα ἦταν στὸ σπίτι, μὰ ὁ Φραντὴς δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα ἀπὸ τὸ δάσος. Ἄξαφνα κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα καὶ σὲ λίγο ἡ Ἀνθούλα ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Γιάννη:

—Ἀνοιξέ μου, Ἀνθούλα! ἐγὼ εἶμαι!

Τοῦ ἄνοιξε ἀμέσως καὶ μπῆκε. Τὶ χλωμὸς ποὺ ἦταν! Ἀπὸ τὸ κρύο ἄραγε ἢ ἀπὸ τίποτ' ἄλλο; Ὦ, ἀπὸ κάτι ἄλλο βέβαια, γιατὶ τὰ μάτια του φανέρωναν τέτοια λύπη, ὥστε ἡ Ἀνθούλα ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται.

—Τὶ εἶναι, Γιάννη; τὶ συμβαίνει;

—Ἄχ, Ἀνθούλα, εἶμαι τόσο λυπημένος!..

—Μὰ γιατί; Πές μου γρήγορα, Γιάννη!

—Θὰ φύγω, Ἀνθούλα!

—Θὰ φύγῃς;! Καὶ ποῦ θὰ πᾷς; Μὴν ἐπουλήσατε τὸ χτῆμα σας;

—Ὄχι, ὄχι... Ἐγὼ μόνο θὰ φύγω... Θὰ πάω στὸ χτῆμα τοῦ θειοῦ μου.

—Μά... γιατί;

—Νὰ ὁ μεγάλος μου ἀδελφὸς τράβηξε τὸν κλῆρο του καὶ πῆγε στρατιώτης. Ὁ θειός μου ἔγραψε τοῦ πατέρα μου πὼς θέλει νὰ πάρῃ στὴ θέση του μένα, καὶ θὰ στεῖλῃ τὸν ξάδερφό μου, ποὺ εἶναι δεκαεφτὰ χρονῶ, στὸ χτῆμα μας, νὰ βοηθάῃ στὶς δουλειὲς ἀντὶς γιὰ μένα.

—Ἄ, ἔτσι;...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΤΡΥΒΕΛΙ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΜΑΡΑΓΚΟΥ

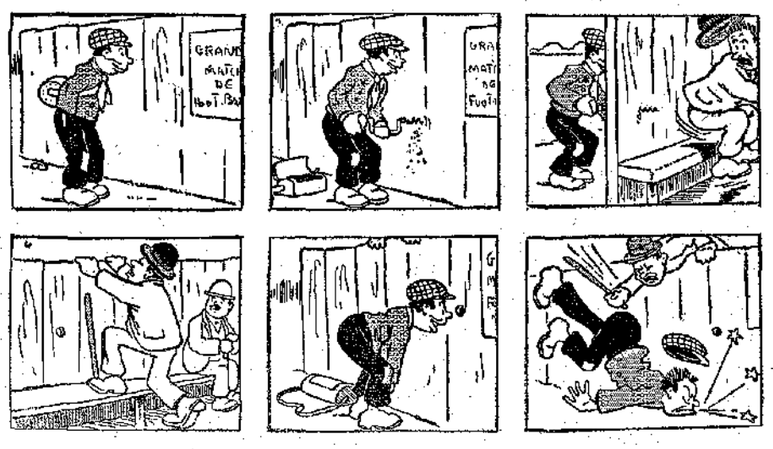

— Μπᾶ! ἐδῶ-μέσα παίζουν *φοὺτ-μπόλ*! Πῶς ἤθελα νὰ τὄβλεπα κι' ἐγώ! Μὰ οὔτε νὰ πληρώσω ἔχω, οὔτε χάρισμα βέβαια μὲ μπάζουν. Τὶ νὰ κάμω;... Ἄ, μιὰ ἰδέα! Θἀνοίξω μὲ τὸ τρυβέλι μου μιὰ τρύπα σ' αὐτὸ τὸ σανίδι καὶ θὰ ἰδῶ μιὰ χαρά!

Μὰ δὲν ἦταν καθόλου καλὴ ἡ ἰδέα τοῦ μικροῦ μαραγκοῦ!... Γιατὶ τὸ τρυβέλι του βρῆκε σὰ ψαχνὰ ἕνα θεατή, ποὺ καθόταν ἴσα-ἴσα κεῖ ἀπὸ πίσω. Ὁ θεατὴς αὐτὸς σκαρφάλωσε ἀμέσως τὸ φράκτη νὰ ἰδῇ τὶ συμβαίνει. Κι' ἐνῷ ὁ μικρὸς μαραγκὸς κοίταζε μὲ χαρὰ ἀπὸ τὴν τρύπα ποὺ εἶχε ἀνοίξει, ξιφνικὰ τοῦ ἤρθαν ἀπὸ πάνω κάτι μπαστουνιές, ποὺ τὸν ἔρριξαν χάμω καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ ἰδῇ τὸν οὐρανὸ σφοντίλι.

Ἀπὸ τότε δὲν ἐχρησιμοποίησε πιὰ τὸ τρυβέλι του γιὰ τέτοια δουλειά...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΦΩΛΙΑ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 97.

Ἄχ, νάτη! τή βλέπω
τήν ὡραία φωλιά,
Ποὺ ἔχει δυό-τρία
μικροῦλια πουλιά.
Ἄχ, πόσον καιρὸ
σᾶς παραμονεύω!
Μά ἤρθε ἡ ὥρα,
μικρά μου,—σᾶς κλέβω!

Δέν φεύγετε, ὄχι,
πουλάκια τρελλά,
Δὲν ἔχετε ἀκόμα
μεγάλα φτερά...
Τοῦ κάκου τινάζεστε,
τοῦ κάκου φουσκώνετε,
Ἐγὼ θὰ σᾶς πάρω,
Ὦ, δὲν μοῦ γλιτώνετε!..

Μά... ποῦ 'ναι; τί ἔγιναν
οἱ γονεῖς, ὁ πατέρας;
Γιατὶ δὲν ἀκούω
τὶς φωνὲς τῆς μητέρας:
Ἄ! νά τους! τοὺς βλέπω!
πῶς φτάνουν γοργά!
Πῶς τρέχουν νὰ σώσουν
τὰ φτωχά τους μικρά!

[Μετάφρασις ἀπὸ τὸ Γαλλικό]

Φειδίας

ΘΕΡΙΝΑ ΒΡΑΔΥΑ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 99

Τὴ θυμοῦμαι σὰ νάταν τώρα τὴ θερινὴ ἐκείνη βραδιά.

Μοῦχεται στὸ νοῦ σὰν ἡ ὡραιότερη, ἡ μαγευτικότερη ἀπ' ὅσες εἶδα στὴ ζωή μου.

Ἡ θεία μου μὲ εἶχε προσκαλέσει νὰ περάσω λίγες μέρες στὸ σπίτι της, ἕνα ὅμορφο σπίτι κοντὰ στάκροθαλάσσι.

Ἐκείνη λοιπὸν τὴ βραδιά, ἀφοῦ φάγαμε, πῆρα τὸν ξάδελφό μου καὶ βγήκαμε στὸν ἐξώστη.

Ἄ, τί μαγεία!.. Μοῦ φαίνεται ἀκόμα πὼς εἶναι μπρὸς στὰ μάτια μου.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν καταγάλανος κι' ἕνα φεγγάρι ζωηρό, ὁλοστρόγγυλο, φώτιζε ὅλη τὴ φύση.

Ἡ θάλασσα, ἀκίνητη, ἀντικαθρέφτιζε τὸ φεγγάρι κι' ἔμοιαζε μὲ ζωγραφιά.

Μιὰ βάρκα ἔπλεε σιγά-σιγὰ στὸν κόλπο κι' οἱ ἐπιβάτες της τραγουδοῦσαν. Θυμοῦμαι ἀκόμα καὶ τὸ τραγούδι ποὺ ἔλεγαν:

Νύχτα μὲ φεγγάρι
Στὴν ἀκρογιαλιά...

Μιὰ κιθάρα κι' ἕνα μαντολῖνο συνόδευαν τὶς γλυκεῖες φωνὲς τῶν τραγουδιστῶν, ἐνῷ στὴν ἀμμουδιά, μ' ἕναν ἐλαφρότατο φλοῖσβο, ξεψυχοῦσαν τὰ μικρά-μικρὰ κυματάκια...

Πέρα, στὸ βάθος, κάποιος φάρος μὲ κόκκινο φῶς, ἀνάβει καὶ σβύνει, σὰν ἕνα μάτι ποὺ ἀνοιγοκλεῖ.

Ὁ ξάδελφός μου κι' ἐγὼ δὲν μιλοῦμε. Ἀκίνητοι, σιωπηλοί, θαυμάζουμε τὸ θέαμα κι' ἀκοῦμε τὸ τραγούδι.

Γλυκειὰ βραδιά, ἀξέχαστη! Πῶς μοῦ ἦρθε ἔτσι ἡ ἐνθύμησή της καὶ τὸ πανόραμά της, τώρα ποὺ κλεισμένος στὴν κάμαρά μου, μπροστὰ στὸ γραφεῖο μου, μὲ τὰ βιβλία στὰ χέρια, μελετῶ ταῦτανά μαθήματα;..

Παναγὸς τῆς Κυνθίας

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 93.

Μεγάλη ἦταν ἡ ἐπιθυμία μου γιὰ νὰ μάθω ποδήλατο, μολονότι ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά, φοβούμενοι τὰ πεσίματα, μὲ κάθε τρόπο προσπαθοῦσαν νὰ μὲ ἀποτρέψουν. Κατάφερα τέλος νὰ τοὺς πείσω, καὶ μετὰ πολλὰ ἔξοδα (γιὰ νοῖκι ποδηλάτου κτλ.), τοὐμπρὲς καὶ στραμπουλήγματα, κατόρθωσα ἐπὶ τέλους νὰ μάθω.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς τρώγοντας ἔρχεται ἡ ὄρεξις καὶ ἀκόμη πιὸ ἀλήθεια, πὼς κανεὶς ποτὲ δὲν εὐχαριστήθηκε μ' ἕνα πόδο πραγματοποιηθέντα, παρ' ἀμέσως ἐσχηματίσε νεώτερο. Τὸ ἴδιο ἔπαθα καὶ ἐγώ. Ἔμαθα ποδήλατο, μὰ τώρα, ἄχ, νὰ εἶχα δικό μου, ἄχ, θέλω καὶ ἐγώ!! Καὶ δός του καινούργια βάσανα, καινούργιες γρίνιες, καινούργιες συζητήσεις. Τώρα ὅμως ἡ ἄρνηση ἦταν πιὸ δικαιολογημένη.

«Καλά, σ' ἀφήσαμε νὰ μάθῃς μὰ θέλεις καὶ δικό σου, κύριε;»

Ἐγὼ δὲν ἄκουγα τίποτα, καὶ μετὰ πολλὰ παρακάλια, ἕνα καλὸ πρωΐ, βλέπω ἔξαφνα ἕνα θαυμάσιο ποδήλατο. Τὴ χαρά μου καὶ τὸ τί ἐτράβηξε τὸ καϊμένο τὸ ποδήλατο, σᾶς ἀφίνω νὰ φανταστῆτε. Δεκαπέντε μέρες δὲν εἶχα ἡσυχία· μὲ τὸ ποδήλατο ζοῦσα. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἄρχισα νὰ τὸ βαρύνομαι, καὶ τώρα εἶναι πεταμένο σὲ μιὰ γωνιά, παραπονεμένο γιὰ τὰ χάλια του. Ἀλλὰ αὐτὸ μοῦ ἔβαλε μυαλό, γιατὶ βλέποντας τὶ γρήγορα περνοῦν οἱ παιδικὲς ἐπιθυμίες, ἀποφάσισα ἄλλοτε νὰ εἶμαι ὑπομονητικότερος πρᾶγμα ποὺ καὶ σὲ σᾶς τὸ συσταίνω, ἀγαπητοί μου.

Πάντα Νικητὴς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἕνας μικρὸς μάγκας καπνίζει.

— Πρόσεξε μὴν κάψῃς τὰ μουστάκια σου! ποῦ φωνάζει περνῶντας ἕνας κύριος.

— Ἔννοια σας, ἀπαντᾶ ὁ μικρὸς τὰ ξυρίζω κάθε μέρα.

Ζάνθιππος

***

— Πῶς πέρασες, Γιῶργο, στὴν Ἀθήνα;

— Πέρασα μόνο; Μά, καϊμένε, κάθησα κεῖ ἕνα χρόνο!

Κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου

***

— Μαμμά, κοίτα κεῖνο τὸ μάστορα... Μαύρη πεῖνα ἔχει ὁ καϊμένος!

—Γιατί; ἀπὸ τί τὸν κατάλαβες;

— Μὰ δὲ βλέπεις ποὺ τρώει μαῦρο ψωμὶ κι' ἐλιές;

Ρωβύρος Κατακτητὴς

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 206ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τὴν 3 Δεκεμβρίου 1922 πρὸς εὕρεσιν τῶν Λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως Δεκεμβρίου 1922, Ἰανουαρίου καὶ Φεβρουαρίου 1923 δημοσιευθεισῶν 175 Ἑνεομ. Ἀσκήσεων.

[Οἱ ἀκολουθοῦντες ἑκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ πρῶτος τὰς εὐρεθείσας ὀρθὰς Λύσεις, ὁ δεύτερος τὰ Ἕξαμηα Λύσεων, ὁ τρίτος τὰ Ἑξάμηα Ἀσκήσεων, ὁ τρίτος τὰ Ἑξάμηα Ἀσκήσεων, συμφώνως μὲ τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β', § 2, 5'.

Οἱ Ἰσότιμοι ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 35 δι' ἕξοδα τοῦ κλισσὲ καὶ νὰ γράψουν ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον, δηλαδὴ μέχρι τῆς 14 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. (διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο) ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894—1923 (Β' Περίοδος) μὲ ἔκπτωσιν πέντε (5) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β'. Βραβείου νὰ γράψουν ὅμοιον Τόμον μὲ ἔκπτωσιν τριῶν (3) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ'. μὲ ἔκπτωσιν δύο (2) δρ. ("Ἴδε καὶ Ὀδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ.)

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16ετῶν καὶ ἄνω)*,

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κίσσα, 169, 17,7.*

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἠλεκτρικὴ Κῦμα, 148, 15,7.—Ξενοφῶντος, 146, 15,7.*

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀφελὴς Κυπριοπούλα, 131, 14,7.—Δοξασμένο Κορυπιδόπουλο, 138. 14,7.—Δανάη, 137, 14,7.*

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Παπαρούνα τοῦ Ἀγροῦ, 126, 13, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Τρελλὴ Χορεύτρια, 103, 11,5. Κερασνοβόλος Ἱππότης, 85, 9, 4. Ἄθρα, 107, 11, 7. Γυναίκα, 93, 10, 7. Μάγισσα, 93, 10, 7. Πειραϊκὴ Αὔρα, 91, 10, 7. Σουφραζέττα, 90, 9, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀστροπελέκι, 53, 6,3. Κισσός, 82, 9, 4. Χαλικουτσούλα, 30, 3, 2. Κυματζίζουσα Γαλανόλευκη. 57,6,4. Ἑρμαῖος τοῦ Βουνοῦ, 50, 5,3. Χρυσὸ Ἐφφοῦι 57, 6,3. Ἀγρυφὸ Πανσέλήνος, 23, 3, 1. Ἀφρόκρινο, 38, 4, 2. Γιακᾶς, 39, 3, 2.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(12 ἕως 15 ἐτῶν)*.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Παλάτσος 144, 15.7.*

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Ἐμ. Μελανδινός, 146, 15, 7. Περαστικός, 143, 15, 7. Φρξὸς, 148, 15, 7. Γριφοφριάστης, 143, 15, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ *Ὀμιχλώδες Ψυχή, 130, 15,7.—Παιδὶ τοῦ Βουνοῦ, 138.14,7.*

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Διόφαντος Ἀετός, 122, 13,7. Ταιεχλάνος. 132, 13, 7. Πέντε-Φῶς, 125, 13,7. Ἔλσα, 126, 13,7. Παιδὶ τοῦ Μέλλοντος, 124, 13, 7. Γενναῖο Ἐξτζωνάκι, 127,13,6. Τσουκνίδα, 128, 13,7. Φαληριακὴ Ἄθρα, 135, 14, 6. Βαμβακιά, 124, 13, 6. Μαρία Φωτεινούλου, 125,13,7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λευκὸς Γλάρος, 108, 11. 7. — Ρουσάκης, 113, 12, 7.— Ζουλοῦ, 110. 11,7.*

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Ἑπτανήσιος Ριζοσπάστης, 105, 11, 6. Μόνικα, 117, 13, 6. Τηλουγῆς Φάρος, 109, 11, 6. Γ. Σ. Μπότης, 113, 12, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀννίβας, 95, 10, 7. Τιγρης, 94. 10, 5. Σμύρνη, 102, 11,7. Ἥρως τῶν Ἀσιῶν, 97, 10,7. Δ. Δ. Θεοφανίδης, 72, 8, 6. Ἀλεξανδρινὸ Διαβολάκι, 82, 9, 4. Πανταχοῦ Παρών, 91, 10, 7. Μιχ. Καραλάκης, 71, 8, 6. Κόρη τοῦ Μωριά, 71, 8, 5. Νικήτας Β. Κατσαούς, 92, 10,5. Πυροβολιτάκα, 98, 10, 7. Ἄνθος τῆς Λειβαθοῦς, 87, 9, 5. Ἀτθίς, 85, 9, 6. Ἥφαιστος, 104, 11, 7. Καίτη Γ. Παπανδρέου, 80, 8, 6. Αἴνος, 79, 8, 7. Δοξασμένη Φουστανέλλα, 93, 10, 7. Φέρελπις, 86, 9, 7. Ε. Τερζόπουλος, 80, 8, 5. Χ. Φωτεινός, 82, 9, 7. Καπετὰν Καραπκέρης, 98, 10, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Βελλιώτης, 11, 2, 1. Τρελλὴ Χορεύτρια, 69, 7, 7. Δάμων Ν. Βασιλείου 16, 2, 1. Ν. Βενετσανόπουλος. 18, 2. 1. Ἴον τοῦ Ἀγροῦ, 6, 1, 1. Κόμης τῆς Σφαίρας 10, 1, 2. Μικρὴ Χωριατοπούλα 24, 3, 2. Γαλῆ τῆς Ἀγκύρας, 42, 5, 4. Ἐλεύθερος Θρᾷξ, 26, 3, 2. Τρελλὴ Πεταλούδα, 7, 1, 2. Μαυροθαλασσίτης, 26, 3, 7. Μινιόν, 41, 5, 4. Σκάνδαλον, 58, 6, 5. Κωνσταντῖνος Κρητίης, 14, 2, 4. Φρέδος, 17, 2, 1. Σμυρνᾶος Μάρτυς, 62, 7, 5. Θεωρητὸν Ἀβέρωφ. 18, 2, 1. Ἀθάμας, 16, 2, 1. Βασιλεὺς Ἀθάμας, 40, 4, 2. Γιαπωνέζος 41, 5, 2. Ἔφηβος Κυθήρων, 34, 4, 2. Φλόγα Δ. Παλαιολόγου, 42, 5, 2. Εὐμετάβλητος, 5, 1, 1. Ἀνέλπιστη Χαρά, 14, 2, 5. Καρυοφύλλι τοῦ 21, 9, 1, 1. Φωτιά, 60, 6, 7. Καμένη Σμύρνη 81, 4, 2.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(12 ἐτῶν καὶ κάτω)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σαρδὰ Κορομηλοπούλα, 128, 13, 7.*

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, 154, 16, 7. Π. Μικρούσαλης, 115, 12, 7. Μικρούλης, 107, 11, 6.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σαρδὴ Πεταλούδα, 104, 11, 6.—Φοῦ-Φοῦ 104, 11, 7.*

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Ἀγὰς Ἀξιώτης, 102, 11, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δὸν Κολοκυθόπουλος, 82, 9, 6. Μουτζουβάγατα, 70, 7, 4.—Γαμψαμγῆκος, 70, 7, 7.*

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἰωνία, 66, 7,5. Ροδοδάκτυλος Ἠώς. 63, 7, 7. Ὀλύμπιος Ζεύς, 65, 7, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σμιρούμ, 8, 1, 1. Αὐτοκράτειρα, 17, 2, 1. Μικρὰ Ἀσιανή, 23, 3, 3. Π. Ἰ. Κόκκινος, 22, 3, 6. Ἄθρον Θεοῦ, 2, 1, 1. Θεὸς τῆς Ἀγάπης, 17, 2, 1. Δ. Χατζῆ Μέρκου, 25. 3. 2

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 Εὐριπίδου
τὴν 16 Ἰουνίου 1924

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Γράμματα μὲ ἀνακριβὲς γραμματόσημο, ποὺ πρέπει νὰ πληρώσω γιὰ νὰ τὰ παραλάβω, τὰ ἐπιστρέφω στὸ Ταχυδρομεῖον ὡς ἀπαράδεκτα καὶ μένουν ἐκεῖ γιὰ πάντα. Αὐτὸ νὰ τὸ ξέρουν ὅλοι, γιὰ νὰ ζυγίζουν καλὰ τὰ γράμματά τους καὶ νὰ θέζουν τὸ γραμματόσημο ποὺ χρειάζεται.

Τἀποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν ἐδημοσιεύθησαν σχεδὸν ὅλα. Γρήγορα θὰ δημοσιευθοῦν καὶ τὰ ἐπίλοιπα. Κι' ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο φύλλο θἀρχίσω μιὰ σειρὰ νέων Διαγωνισμῶν, Μικρῶν καὶ Μεγάλων, γιὰ νἄχετε ἀσχολία τώρα τὸ καλοκαίρι. Ἔτσι θὰ κάνω στὸ ἑξῆς: τοὺς ἑκτάκτους Διαγωνισμοὺς θὰ τοὺς ἀφίνω γι' αὐτοὺς τοὺς μῆνες ποὺ παίουν τὰ μαθήματα· τὸν ἄλλο χρόνο θὰ γίνωνται μόνο οἱ τακτικοί.

Μὲ μεγάλη χαρὰ ἀναγγέλλω ὅτι ὁ ἀγαπητός μου συνεργάτης κ. Μιχ. Δ. Στασινόπουλος ἔδωσ' ἐξετάσεις στὴ Νομικὴ Σχολὴ καὶ πῆρε τὸ δίπλωμά του. Ἔτσι θὰ εἶναι πάλι ἐλεύθερος νὰ σᾶς γράφῃ τὰ ὡραῖα του, ἐκεῖνα διηγήματα καὶ ποιήματα, ποὺ κάμποσο καιρό, μὲ τὴ μελέτη τῶν ἐξετάσεων, τὰ εἶχε ἀφήσει.

Ἔχεις δίκιο, *Τριανταφυλλένια*. Ἄργησα πολὺ νὰ ἐκτελέσω κείνες τὶς παραγγελίες σου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶσαι δίκαια πὼς αὐτὸ δὲν ἔγινε γι' ἄλλο λόγο πάρ' ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν παραγγελιῶν ποὺ λαβαίνω τὴν Πρωτοχρονιὰ καὶ ποὺ πολλὲς ἀναγκάζομαι νὰ τὶς ἀναβάλλω. Ἡ παρατήρησή σου σωστὴ κι' ἔξυπνη. Ναί, ὅλα τὰ παιδάκια προτέρουν *μαμμά*. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκόμα ἡ λέξη πρέπει νὰ γράφεται μὲ δυὸ μί. Ἔλαβα καὶ τὴν ἀνανέωσή τοῦ ἀδελφοῦ σου, τοῦ τρίτου ἀπὸ τὸ σπίτι σας ποὺ παίρνει Διάπλαση χωριστά. Γιατί, καθώς λές, σ' ἕνα σπίτι ποὺ πολλὰ ἀδέλφια καταγίνονται μὲ μένα, καθένα πρέπει νἄχῃ τὸ φύλλο τὸ δικό του.—Ἐ, τὰ σπίτια τοὐλάχιστο ποὺ μποροῦν, ἄς τὸ κάνουν.

Ἡ *Σμίλη τοῦ Φειδίου* μοῦ γράφει ἀπὸ τὴ Ζαγορά, κατενθουσιασμένες μὲ τὴν ὡραία της φύση. Ἀκοῦστε λίγη περιγραφή: «Ὅλη ἡ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ Πηλίου εἶναι σκεπασμένη μὲ πρασινάδα καὶ λουλούδια, ὅπου χιλιάδες μέλισσες βομβοῦν, ἐνῶ ἡ ἀνατολικὴ εἶναι ὅλο δέντρα. Τώρα ποὺ σοῦ γράφω, εἶμαι στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ μας, κάτω ἀπ' τὰ πλατάνια. Τί ἡσυχία βασιλεύει γύρω μου! Μέσ' στὸ δέντρο ποὺ μὲ σκιάζει, ἐν' ἀηδόνι κελαϊδεῖ τόσο γλυκά, ποὺ μοῦ ἔρχεται ὕπνος. Μπροστά μου ἐκτείνεται τὸ Αἰγαῖο, δεξιὰ ἀλέπω τὶς Σποράδες κι' ἀριστερὰ τὴ Χαλκιδική μὲ τὸν Ἄθωνα. Τί ὡραία ποὺ εἶναι ἡ Ζαγορά! Καὶ δὲν ἀπέχει ἀπὸ τὴ θάλασσα παρὰ μισὴ ὥρα...»

Ἕνα σοβαρὸ τοπογραφικὸ λάθος ἔγινε στὴν προηγούμενη Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος. Ἐκεῖ ποὺ λέει ὅτι τὰ κορίτσια δὲν πρέπει νὰ θυμώσουν μὲ τὸν ἀναγραμματισμὸ τοῦ mulier, τὸν «λίγο κολακευτικὸ γιὰ τὸ φίλο τους»,—ποιὸ φίλο;—θέλει ἀπλούστατα «γιὰ τὸ φῦλο τους», δηλαδὴ τὸ γυναικεῖο φῦλο. Ἄς εἶναι ὅμως, πιστεύω νὰ τὸ καταλάβατε, γιατὶ ἀλλοιώτικα δὲν εἶχε νόημα.

Στὶς Μεταμορφώσεις, *Κόκκινε Κρίνε*, ἡ μιὰ λέξη προέρχεται ἀπὸ τὴν ἄλλη εἴτε διὰ τῆς ἀλλαγῆς ἑνὸς μόνου γράμματος, εἴτε διὰ τῆς μεταθέσεως τοῦ τόνου. Ἡ ὀρθογραφία τηρεῖται αὐστηρά. Μόνο ὅπου εἶναι δυὸ ὅμοια γράμματα (δυὸ λάμβδα π: χ:) μπορεῖ νὰ θεωρηθοῦν σὰν ἕνα κι' ὁ *ἄλλος* νὰ γίνῃ ἀμέσως *ὅλος*. Ἀκόμα, σ' ἐξαιρετικὲς περιστάσεις, μιὰ λέξη μπορεῖ νὰ προέλθῃ ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ δι' ἀναγραμματισμοῦ· ὁ *κόλος* π: χ: νὰ γίνῃ ἀμέσως *ὄχλος*. Αὐτὸ ὅμως τὸ ἀποφεύγομε ὅσο μποροῦμε. Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τἀνωτέρω, ἄς πάρουμε τώρα μιὰ λέξη κι' ἄς ἰδοῦμε μερικὲς μεταμορφώσεις της. Ἰδού: *φόρος, φάρος, λάρος, ἰῶρος, χῶρος, Μῶρος, μέρος, θέρος, γέρος, γερός, ἱερός, ἱερᾶς, ἱερά, νερά, νεαρὰ* κτλ. κτλ. Ἔτσι ζητοῦμε, μὲ ὡρισμένο ἀριθμὸ μεταμορφώσεων, ὁ *γέρος* νὰ γίνῃ *νέος*, *ἡ ἡμέρα* νὰ γίνῃ *νύξ*, ὁ *ἄγριος* νὰ γίνῃ *ἥμερος* καὶ καθεξῆς.

Τώρα ἐνόησα, *Πεθαμένε Ἀριστείδη*. Δοιπὸν ὄχι, καμμιὰ ὑποχρέωση δὲν ἔχει ὁ συγγραφεὺς νὰ παραδώσῃ τὸ ἔργο του στὸν ἐκδότη δακτυλογραφημένο. Ἀλλὰ καὶ νὰ εἶχε, πάλι δὲν θἄταν ὑποχρεωμένος νὰ ξέρῃ δακτυλογραφία, γιατὶ ὑπάρχουν καταστήματα ἐπίτηδες ποὺ δακτυλογραφοῦν ὡραιότατα χειρόγραφα γιὰ τὸ τυπογραφεῖο ἢ γιὰ τὸ θέατρο· Γιὰ τὸ ἄλλο, κρίνεις πολὺ σωστά: πρέπει νὰ μιλήσῃ ἡ ψυχή σου· καὶ τότε μόνο μπορεῖς νὰ πῇς ὅτι εἶναι καλὸ ἕνα ἔργο ἢ ἕνας ἠθοποιός. Ὅσο γιὰ τὶς δυὸ καλλιτέχνιδες ποὺ συγκρίνεις, ἐμεῖς ἐδῶ στὰς Ἀθήνας θαυμάζομε καὶ τὶς δυὸ καὶ τὶς ἔχομε γιὰ μεγάλες στὸ εἶδος τους.

Σὲ συγχαίρω, *Φιλελεύθερε Ἀθλητά*, ποὺ στοὺς Ἀθλητικοὺς Ἀγῶνες ὀγῆκες «πολυνίκης» καὶ πῆρες ὡς ἔπαθλο ἕνα ὡραῖο ἐπάργυρο καλαμάρι. Καὶ Ὀλυμπονίκης λοιπὸν μεθαύριο, σοῦ εὐχομαι μὲ τὴν καρυτά μου! Εἶναι ἀξιέπαινη ἡ νεολαία τοῦ τόπου σου ποὺ βρίσκεται ὅλο σὲ κίνηση καὶ δείχνει τόση ζωή. Καὶ δέβαια ποὺ ὅλ' αὐτὰ εἶναι διασκεδαστικά, ἠθικὰ καὶ ὡραῖα!

Ἀπόγανε τοῦ Πόρρου, αἱ λύσεις σου λαμβάνονται τακτικά. Ὅσο γιὰ τὴ Συλλογή σου, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ἀκόμα τί εἶναι. Θὲ τὸ ἰδῆς σ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ. Ὅ,τι κι' ἂν εἶναι ὅμως αὐτὴ ἡ πρώτη, ἐσὺ νὰ καταγίνεσαι, νὰ κάμῃς καὶ δεύτερη, καὶ τρίτη· Ζυγὰ-ζυγὰ ἀποκτᾶ κανεὶς τὴν πεῖρα καὶ τὴ δεξιότητα σ' αὐτὸ τὸ εἶδος, — ὅπως θὰ σὲ ὅλα. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ περιμένῃ μεγάλες ἐπιτυχίες ἀπ' τὴν ἀρχή.

Μοῦ ἄρεσαν, *Ροδοδάφνη*, κι' οἱ δυὸ περιγραφὲς ποὺ μοῦ ἔστειλες, Σὲ συγχαίρω καὶ σένα γιὰ τὸ "Ἐπαθλο τοῦ πολυνίκου, μὲ πρῶτο βραβεῖο στὸ ἁπλοῦν ἅλμα μετὰ φορᾶς (καὶ τί θαυμαστὴ ἐπίδοση, δμ, 87 1) μὲ πρώτη νίκη στὸ τριπλοῦν κτλ. Ὦ, ναί, χαίρω πολὺ ὅταν νικοῦν καὶ σὲ τέτοιους Ἀγῶνες τὰ Διαπλασόπουλα. Ἔχουν κι' οἱ σωματικοὶ τὴν ἀξία τους ὅπως κι' οἱ πνευματικοί. Καὶ τὰ δυὸ μαζὶ κάνουν τὴν πρόοδο καὶ φέρνουν στὴν ἀκμή.

Κόντε-Ρεπανάκη, κι' αὐτὸ τὸ γράμμα σου, καὶ τὸ ἄλλο, ὁ κ. Φαίδων τὰ διάβασε μὲ μεγάλη προσοχὴ κι' ὄχι, ὅπως νομίζεις, μὲ ματιές· ἐδῶ κι' ἐκεῖ, "Ἀλλ' ἂν δὲν ἀπήντησε σ' ὅλα ὅσα ἔγραφες στὸ πρῶτο, ἦταν γιατὶ ἐνόμισε σκοπιμότερο νἀπαντήσῃ σὲ μερικά. Τὸ ἔννοεῖς πολὺ καλά: πῆρε ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ γράμμα σου ποὺ τοῦ ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ γράψῃ μιὰ ὠφέλιμη γιὰ ὅλους Ἐπιστολή. Ὅσο γι' αὐτὰ ποὺ τοῦ γράφεις σήμερα, συμφωνεῖ τελείως ἀφοῦ, καθὼς σημειώνεις στὸ ὑστερόγραφο, ἐννοεῖς «γιὰ τὰ πράγματα ποὺ δὲν ἀρμόζουν οὔτε στοὺς μεγάλους». "Ἀνθρωποι ποὺ κάνουν ἀνάρμοστα, δὲν εἶναι βέβαια οἱ καλύτεροι ἠθικολόγοι, γιατὶ τὸ παράδειγμά τους διαφεύδει τὰ λόγια τους. Ἔπειτα, σὲ μιλεῖς μᾶλλον γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα παρὰ γιὰ τὸ δικαίωμα. Ἕνας κακὸς πα ἔρας π: χ: μπορεῖ νὰ συμβουλεύσῃ τὸ παιδί του νὰ γίνῃ καλό. Θὰ γίνῃ ὅμως αὐτὸ μὲ τὸ λόγο, ὅταν ἴχῃ τὸ ἔργο, τὸ παράδειγμα; Αὐτὸ εἶναι τὸ ζήτημα. Κι' εἶναι σχεδὸν ἕνα ζήτημα ἄλλο.

Δυποῦμαι, *Θάλασσα*, ποὺ ὑποφέρεις ἔτσι κι' εὐχομαι νὰ σαφῆσουν πιὰ οἱ καταρραμένοι αὐτοὶ πυρετοί. Γέλασα μὲ τὴν περιπέτεια τοῦ φύλλου ἐκείνου, ποὺ μὲ τόσῃ χάρῃ μοῦ διηγεῖσαι. Ναί, κι' ἐγὼ ἤθελα νὰ μποροῦσα νἀπαντῶ ἐδῶ σ' ὅλα τὰ γράμματα ποὺ λαβαίνω. Ἀλλὰ δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος. Γι' αὐτό, ἀπὸ τὰ πρῶτα ποὺ λαβαίνω καθ' ἑβδομάδα, ἀπαντῶ μόνο σὲ πέντε δέκα, σ' ἐκεῖνα ποὺ γράφουν κάτι ἐνδιαφέρον, καὶ τἄλλα,—τί νὰ κάμω; —τἀναφέρω στὶς Ὡραῖες Ἐπιστολὲς ἢ τοὺς ἀπαντῶ μὲ λίγα λόγια στοὺς Ἀσπασμούς.

Ναί, *Ἐλληνοπούλα τῆς Θρᾴκης*, ὅταν θὰ ξαναρχίσω νὰ βαχωμαι γιὰ τὴ Σελίδα, μπορεῖ νὰ μοῦ στέλνῃς μεταφράσεις, ἀφοῦ δὲν γράφεις ἀκόμα δικά σου. Πολλὰ χαιρετίσματα στὸ μπαμπά σου, τὸν παλιό μου συνδρομητή, ποὺ θἄθελε νἄναι ἀκόμα μικρὸς γιὰ νἄχῃ καιρὸ νὰ μὲ διαβάζῃ..

Θρᾴξ, τὴν πρώτη σου ἐρώτησῃ δὲν τὴν κατάλαβα. "Ἐλαβα ὅπ δῆμαι αὐτὲς τὶς καταγγελίες. Βέβαια, ὁ κ. Ἰ. Κακριδὴς ἦταν πρῶτα συνδρομητής μου καὶ κατόπι ἔγινε συνεργάτης. Τὸ *καλύτερος*, ὅπως ὅλα τὰ εἰς *ὕτερος*, γράφεται μὲ Γ, καὶ ὅλα τὰ εἰς *ὅτερος* γράφονται στὴ δημοτικὴ μὲ ο, ἀδιάφορο κι' ἂν προηγῆται βραχεῖα συλλαβή: *χειρότερος, ἱκανότερος, ἡμερότερος* κτλ.

Τί νὰ σοῦ πῶ, *Μάγισσα!* λυπᾶσαι γιὰ πράγματα ἀσήμαντα. Μὰ ἡ ἀναβολή, ἔστω καὶ τὸ ναυάγιο ἑνὸς ταξιδιοῦ, δὲν εἶναι τίποτα σπουδαῖο. Ὅ,τι ἀναβάλλεται, δὲν χάνεται, λέει μιὰ παροιμία, καὶ ποὺ ξέρεις μὴν παρουσιαστῇ αὔριο ἡ εὐκαιρία νὰ πραγματοποιήσῃς αὐτὸ τὄνειρο τῶν Ἀθηνῶν... "Ὀχι, ἐκεῖ δὲν ἔχω κανένα συνδρομητή καὶ μπορεῖς νὰ γράψῃς τοῦ ἀδελφοῦ σου νὰ μὲ συστήσῃ.

Χαίρω, *Χανιωτάκι*, ποὺ ἔγινε καλὰ ἡ μητέρα σου καὶ θὰ μπορῇς τώρα νὰ μοῦ γράφῃς. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες. "Ἐδειξα τὸ γράμμα σου στὸν κ. Ξενόπουλο καὶ μοῦ εἶπε ὅτι θὰ προσπαθήσῃ νὰ σ' εὐχαριστήσῃ.

Σοσιαλιστά, τὸ γραμματάκι σου, τόσο καλογραμμένο, καθαρό, εὐανάγνωστο, μ' εὐχαρίστησε πολὺ καὶ γιὰ τὰ τόσα ἐνδιαφέροντα ποὺ γράφει. Ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ σοῦ ἀπαντήσω σ' ὅλα. Μόνο γιὰ τὸ δεῆγμα ποὺ λές: Δὲν τὸ εἶδα

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 215ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 21 Αὐγούστου.]

420. *Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος*

Μὲ λιγάκι μόνον ἄμμο
Ποὺ τὸν χώνεις ἐδεκεῖ,
Χτίζεις εὔκολα μιὰ πόλη
Σὲ μιὰ νῆσο ἱστορική.

Ἄστρος Ἀράπης

421. *Συλλαβόγριφος*

Μιὰ νότα βάζεις
Κοντὰ σὲ μέλος
Καὶ κτηνική,
Καὶ πόλη βγάζεις
Μ' αὐτὰ στὸ τέλος
Ἑλληνική.

Ἠλιοτρόπιον

422. *Στοιχειόγριφος*

Κάποιο μικρό-μικρὸ πουλὶ
Ἕνα στοιχεῖο του χάνει
Καὶ γιὰ τὰ μάτια γιατρικό,
(Μὰ μὲ δυὸ λάμβδα,) κάνει.

Δάκριμος Ἀρτανάν

423. *Ἀναγραμματισμός*

Ἂν ἀνάποδα νησί
Τοῦ Αἰγαίου διαβάσῃς,
Τὴ γενιά σου στὴ στιγμὴ
Θὰ μᾶς παρουσιάσῃς.

Πέτερ-Φός

424. *Κῦβος*

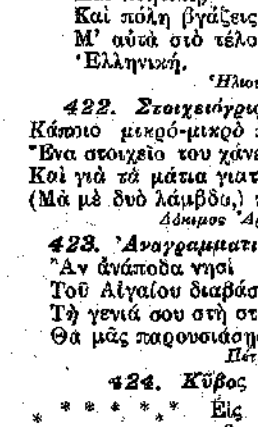

Εἰς τὸ πρόσθιον τετράγωνον: ἄνω, φιλέλλην ποιητής· κάτω, τροφὴ ζώων· δεξιά, ἀνθρωπάριον· ἀριστερά, πόλις τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὸ ὀπίσθιον τετράγωνον: ἄνω, νῆσος τοῦ Αἰγαίου· κάτω, βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος· δεξιά, μετεωρολογικὸν φαινόμενον· ἀριστερά, αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης. Εἰς τὰς διαγωνίους: δεξιὰ ἄνω, πλοῖον· κάτω, ἐπίθετον· ἀριστερὰ ἄνω, Γάλλος μυθιστοριογράφος· κάτω, ἑβραϊκὴ ἀκρόπολις.

Ἑλλάδα

425—429. *Διπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* οἱωνδήποτε γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, ἀλλὰ *δὶς εἰς ἑκάστην* λέξιν ἐπαναλαμβανομένου, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἄρατος, Κίνα, ἐμάδησα, βαστῶ, ἄρτος.

Ἐθάγ. Ι. Μπασιάκος

430. *Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος*

— Ὄχι, Μπέμπη, ρακὶ καὶ οὔζο δὲν κάνει νὰ πιῇς.

— Ἀλλά;

— Μόνο αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα.

Ἀμάραντος Κρῖνος

431. *Μεσοστιχίς*

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου:

1, Βασίλισσα τῶν Ἀθηνῶν· 2, Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου· 3, Ἀρχαῖος κωμῳδός· 4, Μέρος τῆς ἐνδυμασίας· 5, Στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου· 6, Πατὴρ ὁμηρικοῦ ἥρωος· 7, Κάλυμμα τῆς κεφαλῆς.

Κ. Α. Χουτρογιάννης

432. *Φωνηεντόλιπτον*

*—τμ—τμ—δν—χ—κ—χρ—στν—π—τν—χ

Ὑψιπέτης Ἀετὸς

433. *Γρῖφος*

χα χα χα χα
χα χα χα χα ΖΩ ΤΗ
χα χα χα χα —— σύ.
χα χα χα χα ΒΑ ΠΛΑ
χα χα χα
χα χα χα

Λάλια

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

434. *Ἑλληνογαλλικὸν Παίγνιον*

Προφέροντες γρήγορα μαζὶ τρία Γαλλικὰ γράμματα, ἀκούετε κοινότατον γυναικεῖον ὄνομα ἑλληνικόν. Τὰ ἴδια τρία γράμματα, γραφόμενα κατ' ἄλλην τάξιν, σχηματίζουν γαλλιστὶ μέγαν ποταμόν.

Χωλὸς Διάβολος

435. *Rebus*

Chaviro, rotentacha, chamipataro, robrulapatacha, chalacharo.

Πίστις-Πατρὶς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 15

196. Ἀριστοτέλης (Ἄρης, τὸ Τέλης.)—197. Μάτι (μά, τί ;)—198. Λέρος-Θέρος.—199. Ὁ κρίνος, ἡ κρίνη, τὸ κρίνον.

200. ΚΙΚΕΡΩΝ 201—202. 1,
ΙΚΑΡΙΑ Ἤδη (Ἴδη.)
ΚΑΚΩΣ 2, Τὰ πέπλα.
ΕΡΩΣ —203. Τσακάλι.(ΝΙΤΣΑ
ΡΙΣ ΚΑΛΛΙόπη..)
ΩΑ 204. ΔΙΑ-
Ν ΠΑΑΣΙΣ (Διογένης, ΣκΙΑθος, πολλαΠΛΑσιασμός, ἈνάχαρΣΙΣ.)—205. Ὅσα δὲ φτάν' ἡ ἄλεποῦ τὰ κάνει κρεμαστάρια.—206. *Μὴ ρίχνεις ἁλάτι σὲ ξένο φαΐ.* (μὴ ρίχν, εἰς ἁλλά τί, σὲ ξε νοφ, ἄϊ.)—207—209. 1. *Ἄθλο Δάκρυ* (ἀ, ἶle, ode, ἀcre, y.) 2. *Ἔνωσις* τοῦ *Ἑλληνισμοῦ.* (et, noce hisse, toux, elle, y, Nice, moue) 3. *Σκόρπια Φύλλα* (s, corps, pie, à, fil, a.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἕξη: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ός. Ἕκαστος τόμος δρ. *15*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *16* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *20* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1923) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 30 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος, δρ. *47* καὶ δεμένος δρ. *50*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *2* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 5 ὁ δεμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *12*,—εἴτε ἄρραφος, εἴτε δεμένος.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2,50 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων κτλ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70 Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—829)

ΖΕΡΜΑΙΝ, μ' ὅλο ποὺ δὲ μὲ λένε Ἑλένη, εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὸ μπουκέτο σου. ΛΙΑΝΑ

(ΚΔ'—830)

Στὴν ἀδερφικὴν ἑνὸς ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ πρόσκλησιν, ΠΑΝΕ ΚΕΙΜΑΡΡΙΩΤΗ, κι' οἱ πιὸ βαριὲς παραμερεῦν ἀσχολίες.
ΡΙΤΑ (Στέλναντας).

(ΚΔ'—831)

Διαπλασοπούλες, ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκι· Μιράντα, Νεφέλη, Ἀφελής Κυκλοπόλα, Πονεμένο Χαμόγελο, Ἀλεξανδρινὸ Διαβολάκι, Ἀρασάκι, Φιλόρα, Μίρκα, περιμένω. Γραψατε: Σ. Π. Σ.— P. B. 78, Nicosia Chyprus.
ΣΚΟΠΑΣ

(ΚΔ'—832)

Ἡρωϊκὴ Φέσα, ἐστειλα' ἐπεστράφη· στείλατε νέα διεύθυνση.—ΣΚΟΠΑΣ

(ΚΔ'—833)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα. Δ)σις: Σ. Γ. Σ.—P. B. 78, Λευκωσίαν Κύπρου.—ΜΑΝΔΡΟΣΚΥΛΟ

(ΚΔ'—834)

Τσίσσα, *Λεμονίδου*, δὲν συγχαρήκατε τὸν *Γιὸ τῆς Σελήνης* γιὰ τὶς φανταστικές του ἀνακαλύψεις;—*Γιὸ τῆς Σελήνης*, τί σὲ ἐνδιαφέρει ἂν κηγαίνουμε στοῦ Ρίτς; Ἂν μᾶς ξεδρῆς, φανέρωσέ μας.
ΔΡΟΣΕΡΟΣ ΖΕΦΥΡΟΣ, ΓΡΥΛΛΟΣ

(ΚΔ'—835)

Σκερτσόζικο Χανουμάκι, ἕνα μέσο ὑπάρχει σκληρότατο; τρῶγε λιγώτερο. Ἱερὰ Ἡμέρα, τί ἐννοεῖς; Παγκόσμιο Ὄνειρο τὴν ἔπαυσες.
ΜΑΓΚΑΣ, ΑΛΛΑΝΗΣ

(ΚΔ'—836)

Δ*ιγενῆ Ἀκρίτα*, νὰ πῶ πῶς εἶσαι ὁ Λ.....;
ΛΙΝΕΤΤΑ

(ΚΔ'—837)

Ἐνεκα μακρᾶς ἀπομακρύνσεως ἐκ τοῦ *Διαπλασοκόσμου ἐλησμόνησα ν' ἀνταποδώσω* μερικὰ Μ. Μ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ὑπενθυμίσετε. *Μάγισσα*, ἐστειλα; ἀλληλογραφοῦμε; Δέχομαι Μ. Μ.
ΦΡΑΣΚΟΥΤΙΤΑ

(ΚΔ'—838)

Χιάνι, ἐστειλα. Κεσαμλῆ, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.; περιμένω· χαιρετισμοὺς στὴ Χρυσούλα. ΑΛΚΗΣΤΙΣ

(ΚΔ'—839)

Οὔφ! ζέστη! Πετῶ τὰ ἐπανωφόρια τοῦ Νεαροῦ Ἱππότου = Μ. Κρελλης καὶ τοῦ Υἱοῦ τῆς Σελήνης=Ι. Ζήκας. *Σβυσμένη Ἐλπίς*

(ΚΔ'—840)

«ΣΙΔΗΡΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ»

Σύλλογος ἱδρυθεὶς στὴν Ἑλλάδα, ἔχων ὡς σκοπὸν τὴν πνευματικὴν μόρφωσιν τῶν μελῶν διὰ διαγωνισμῶν, διαλέξεων, ἐκδοσιῶν, βιβλιοθήκης καὶ ἄλλων διαφόρων μέσων, καὶ τὴν διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως. Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: Πρόεδρος: Δημ. Γουλανδρῆς, Ἀντιπρόεδρος: Ἀχιλ. Γεωργαντᾶς, Γραμματεὺς: Κωνστ. Κωνσταντινίδης, Προϋπουργός: Ἀθαν. Κέντρος, Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν: Ἀχιλ. Γεωργαντᾶς, Ὑπουργὸς Καλῶν Τεχνῶν: Ἰωάν. Βουλγαρίδης, Ὑπουργὸς Ἀντιπροσωπειῶν: Πάρις Κλωναρίδης, Ὑπουργὸς Δημοψηφίσματος: Στεφ. Παπουτσανης, Ὑπουργὸς Ἐσπαθάματος: Κ. Κλωναρίδης, Ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν: Ἀχιλ. Γεωργαντᾶς. Ἐπεύσατε διὰ τὰς κενὰς θέσεις. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι καὶ μέλη. Δ)σις: Ἀχιλ. Γεωργαντᾶ, ἰατροῦ, Κηφισιά.

(ΚΔ'—841)

Π*ασχαλιά, Ζωκελίνα*, εὐχαρίστως στέλλουμε. *Ἀλκηστις, Μακεδονοπούλα, Ὀλύμπια, Τεμπέλα, Αἴγλη*, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.; Ἀπαντήσατε.— *Ἀνθισμένη Πασχαλιά, Δρυοσταλίδα.*

(ΚΔ'—842)

ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ, ἀσφαλῶς θὰ ὀνειρεύεσαι! Καὶ γι' αὐτὸ ἀποδείξι: (Σημείωσις Διαπλάσεως: Βεβαιῶ ὅτι τὸ Παγκόσμιο Ὄνειρο δὲν εἶναι ὁ Τσάλλης).
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

(ΚΔ'—843)

«ΚΥΚΑΩΨ»

Νέα Διεύθυνσις: Δημήτριον Δαρδοσόφα, Καλαμιώτου 16, Ἀθῆναι.

(ΚΔ'—844)

Χ*ειμαρρώτη*, ἐστειλα ἀπάντησι διαγωνισμοῦ. *Μούσα*, καλὴν ἀντάμωσιν τὸ Σεπτέμβριο. *Φιλόσοφος*

(ΚΔ'—845)

Ε*λλάδα, Ἑλλάδα τοῦ Βύρωνος*, θερμὰ εὐχαριστῶ.—*Γύρω Ἀστέρη, Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι*, ἐστειλα περιμένω δικό σας.—*Φουτουριστή*, θὰ τὰ καταφέρουμε στὴν Ἄλγεβρα· τί λές;
ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

(ΚΔ'—846)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα. Δ)σις: Νίκον Κελλικλῆν (τοῦ Δικηγόρου), Μυτιλήνην. Στείλατε ὅλοι.

(ΚΔ'—847)

Διεύθυνσις ΡΟΖΙΑΝΤΑΣ: Ἀντὶ ἐκείνης ποὺ ἐδημοσιεύθη στὶς ΚΔ'—796 καὶ ΚΔ'—798 ἀγγελίες νὰ γράφεται ἡ ἑξῆς: Sonia Zacoff pour Rosilda, Papeterie Papadakis, Le Pirée (Grèce).

(ΚΔ'—848)

Μ*ικρὲ Πιανίστα*, ἡ (ΚΔ'—752) ἀγγελία σου μᾶς ἔδειξε πὼς εἶσαι... ἐξυπνος. ΤΣΑΚΠΙΝΑ, τί θὰ δωρήσουμε στὸν Κύριο;
ΜΟΝΤΑΙΝ

(ΚΔ'—849)

Μετὰ ἐξάμηνον ἀσοχήν μου ἐκ τῆς Διαπλάσεως, δηλώνω ὅτι ξαναρχίζω τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μ. καὶ c. p. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς μου φίλους θέλουν νὰ ἐξακολουθήσουμε τὴν ἀλληλογραφία μας ἂς γράψουν: Ἀχιλ. Γεωργαντᾶ (ἰατροῦ), Κυφισσιάν.—Τριανταφυλλένιο Μουκετάκι, ἡ ἀδελφή σου τί κανει; ὁ Καρχαρίας πετᾶ;
ΚΟΜΗΣ ΕΡΑΧ

(ΚΔ'—850)

GIUGLIO, στὸ παρελθὸν καὶ στὸ χαρακτῆρα μου κατι ἔκαμες, στὸ μέλλον ὅμως ἔκεσε ἔξω.—*Ἀτρόμητο Ἐδζωναν*, μὲ μπεμπέδες, οὔτε ἀλληλογραφῶ, οὔτε Μ. Μ. ἀνταλλάσσω.
ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ

(ΚΔ'—851)

Φρασκουίτα, τὸ ξέρεις πὼς καὶ ἡ ὑπομονὴ ἔχει ὅριο;—*Καμαμελίσα*

(ΚΔ'—852)

Υ*ιε Καρανῶν, τὰ παγωτὰ ποὺ γευματίζεις* στοῦ Κατσουλη τὰ φυσᾶς νὰ κρυώνουν; Ὄχι;—Μάγισσα, γειά σου.
ΙΕΡΑ ΗΜΕΡΑ

(ΚΔ'—853)

Μ*ισόζα*, δέχομαι· ἄλλα Δ)σις; Πανοῦργε Ὀδυσσεῦ, ἐστειλα.
ΚΥΚΛΑΜΙΑ

(ΚΔ'—854)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ ἀπευθείας. Δ)σις: Ἐλευθέριον Ρουσσάκην, Λεωφόρος Βασιλίσσης Ὄλγας 117, Θεσσαλονίκην.

(ΚΔ'—855)

«Μ*αθητικὴ Ἕνωσις*». Ἐλάβαμεν 97 ἀπαντήσεις. Ἐβραβεύθησαν: 1) Σαντούτσα, 2) Ἱερὸν τῆς Ἐλευθερίας, 3) Ἀετόπουλο. Ἔπαινος: Σμυρνῆ, Γῶγος Ἀστέρης, Ἰδανισμός. Λοιποὺς εὐχαριστοῦμεν.

(ΚΔ'—856)

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν Γραμματοσημων (Πρωτιμῶντας Βύρωνος). Βραβεῖα 6 ἐκλεκτά. Προθεσμία 2 μηνῶν. Δ)σις «Μαθητικὴς Ἑνώσεως». *Δεξιούλη*

(ΚΔ'—857)

Φεύγων γιὰ τὴν ἐξοχή, παύω τὴν ἀλληλογραφία, εὐχαριστῶντας ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα ποὺ μοῦ χάρισαν μερικὲς στιγμὲς χαρᾶς μὲ μιὰ τους καρτούλα. ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

(ΚΔ'—858)

Παρατείνω διαγωνισμόν μου μέχρι 15 Σεπτεμβρίου. Δ)σις: (ΚΔ—512.) Στείλατε. *Καμπιτογλου*

ΤΥΠΟΙΣ Π. Γ. ΜΑΚΡΗ & Σια-ΣΟΦΟΚΛ. 8